

DIAKONI OVER GRÆNSER

خوش آمدید

VELKOMMEN

Welcome

KARIBU

أهلاً وسهلاً

እንግድ ብዓላን መዳኹም

BIENVENUE

Glem ikke gæstfriheden

Folkekirken's møde med asylansøgere

Interviews: Asylansøgere fortæller

Case stories: Sådan gør vi

Idékatalog

Glem ikke gæstfriheden

Folkekirkens møde med asylansøgere

- Diakoni over grænser

Interviews: Asylansøgere fortæller

Case stories: Sådan gør vi

Idékatalog

Interviews og redaktion:

Birthe Munck-Fairwood

Tværkulturelt Center

Grafisk tilrettelæggelse: minigrafisk

Fotos: Side 7: Bent Dahl Jensen; side 32: Jørn Bech;
side 35: Daniel Dørken Kristiansen; side 41: Elizabeth
Padillo Olesen; side 42: Luthersk Mission; side 43: Glenthøj.
Hvor intet andet er anført: BMF

Statistik: www.nyidanmark.dk

Tal pr. 1. januar 2016

Oplag: 1.400

Tryk: Trykkeriet Friheden

Oktober 2016

ISBN: 978-87-994128-5-3

Udgivet af

Tværkulturelt Center

Ryesgade 68 C

2100 København Ø

3536 6535

info@tvaerkulturelt-center.dk

www.tvaerkulturelt-center.dk

– med støtte fra Den folkekirkelige Udviklingsfond

Om Tværkulturelt Center:

Tværkulturelt Center er et folkekirkeligt netværk og
resourcecenter, der i mere end 20 år har hjulpet
flygtninge og migranter til en god start i Danmark. Centret
er et samarbejde mellem 180 sogne, migrantmenigheder,
kirkelige organisationer og lokale mødesteder m.fl.

Læs mere:

www.tvaerkulturelt-center.dk

*Andre kirkelige aktører, der arbejder blandt asylansøgere
og flygtninge i Danmark:*

Folkekirkens Asylsamarbejde: www.asylsamarbejde.dk
– en del af Folkekirkens mellemkirkelige Råd

Danmission: www.danmission.dk/project/modestedet
Indre Missions Tværkulturelle Arbejde (IKC): www.imta.dk
Kirkernes Integrations Tjeneste (KIT): www.kit-danmark.dk
Luthersk Mission: www.dlm.dk/integrationstilbud

Indhold

4-5 Gæstfrihed som medvandring

Niels Nymann Eriksen

6 En asylansøgers vej gennem systemet

7 Interviews: Asylansøgere fortæller

8 Abel - fra Eritrea til Avnstrup

10 David - fra Syrien til Samsø

12 Houman - fra Iran til Ikast

14 Joseph - fra Damaskus til Næstved

16 Janet - fra Syrien til Holstebro

18 Merna - fra Irak til Sandholm

20 Mona - fra Teheran til Langeland

22 Saman - fra Sijraz til Sjælsmark

24 Tesfu - fra Asmara til Sigerslev

26 Folkekirkens Asylsamarbejde • Asylpræster

27 Case stories: Sådan gør vi

28 Café Undervejs

29 Cykelværksted i menighedshuset

30 Eat and Sing

31 Hyggecafé - Om lidt er kaffen klar

32 Julefest på Bornholm

33 Julegaver til børnecenter

34 Kirkebiler og bibelcafé: Det startede med en sms

35 Kontaktfamilier: Middag i et dansk hjem

36 Kontaktfamilier: Dåbsvidner blev venner

37 Kultur Åben Kirke

38 Lysgudstjeneste for verdens flygtninge

39 Praktik i kirke og genbrugsbutik

40 Småbørnsmødre lærer dansk

41 Tegne/male workshop

42 Tøjbutik og symaskiner

43 Verdenscafé

44 Eftertanker: Kirken som vejkrø - dengang og i dag

45 Inspiration • Værd at vide

46 Om folkekirken: Medlemskab Dåb • Konfirmation • Bryllup • Begravelse

47-49 Idékatalog: Inspiration til sognemenigheder

50 Værd at vide - om asylansøgere og flygtninge med traumer

51 Tal og fakta: Statistik Asylansøgere • Flygtninge • Migranter

Gæstfrihed som medvandring

Den kristne tanke om gæstfrihed overvinder det asymmetriske forhold mellem vært og gæst, fordi vi bliver mindet om, at vi alle er i eksil. Vi er alle på vandring.

Niels Nymann Eriksen

For et par år siden havde vi i Apostelkirken en menighedslejr, hvor vi gerne ville, at de asylansøgere, der brugte kirken, kunne få udbytte af at være med. Først tænkte vi på, hvordan vi kunne få dem til at føle sig hjemme. Men det projekt viste sig snart at være ganske urealistisk. For deres vilkår var, at de var smerteligt adskilt fra de mennesker og områder, hvor de havde deres rødder. Så kom vi på at vende temaet om. Lejren skulle ikke handle om, hvordan vi kunne få dem til at føle sig velkomne, men hvordan de kunne hjælpe os til at se os selv som pilgrimme og vandringsmænd. På denne måde hjalp vi hinanden med at komme overens med det forhold, at vi alle er på rejse. Vi er alle fremmede.

Folkekirkens forhold til asylansøgere er et emne, der ofte giver anledning til debat i medierne herhjemme, når der er situationer, hvor kirken spiller en særligt fremtrædende rolle. Det kan være dåb af asylansøgere, støtte til afviste asylansøgere, eller hvordan folkekirken forholder sig, hvis en afvist asylansøger tager ophold i en kirke i en periode (kirkeasyl).

Disse særlige situationer har imidlertid kun deres berettigelse i det omfang folkekirken – det vil sige lokale sognemenigheder – allerede har kontakt til og fællesskab med flygtninge og asylansøgere. Uden et sådant forudgående fællesskab bliver dåb og kirkeasyl let blot til politiske manifestationer. Derfor må vi begynde et helt andet sted, når vi taler om folkekirkens forhold til asylansøgere – nemlig ved begrebet gæstfrihed forstået som medvandring. For denne forståelse

af gæstfrihed er en afgørende forudsætning for, at der kan opbygges fællesskaber og mødesteder, hvor relationer mellem asylansøgere og folkekirkemedlemmer kan etableres og udvikle sig.

Gæstfrihed er ikke på vores breddegrader et revolutionært begreb. Vi forbinder gerne ordet med selskabelighed og det, at venner føler sig velkomne i vores hjem. Men ordet gæstfrihed har en oprindelse, der fortæller en anden historie. Ordet *gæst* er afledt af det latinske *hostis*, der både betyder fremmed og fjende. Med andre ord har det at udvise gæstfrihed på et tidspunkt været en handling, hvor man lukkede et andet menneske ind – et menneske, som man ikke kendte, og som måske ligefrem tilhørte en gruppe, man stod i et potentielt konfliktforhold til. Forstået på denne måde bliver det at vise gæstfrihed en handling, der både kræver villighed til at ofre noget, men som også rummer en særlig mulighed for forsoning.

At udvise gæstfrihed er at lukke det fremmede ind i det hjemlige uden først at skulle ophæve dets fremmedhed. Det handler om villighed til at rumme den fremmede uden først at skulle domesticere.

Gæstfrihed er kendt i alle kulturer og praktiseres ofte med megen hjertevarme i lande uden for den kristne kulturkreds. Men der findes en særegen kristen betydning af gæstfrihed. Den kristne grundfortælling er historien om mennesket i eksil. Vi er skabt i Guds billede til at leve i hans verden, men vi er blevet forvist og befinder os nu i en tilstand af landflygtighed. Vi er blevet fremmede for vores hjem, og hjemmet er blevet fremmed for os.

I denne forståelse af mennesket som en fremmed i verden ligger kimen til en kristen forståelse af gæstfrihed. Hermed bliver det at være fremmed eller flygtning i en vis forstand udtryk for et menneskeligt grundvilkår, som vi, der har levet i velstand og ordnede forhold i generationer, let glemmer. I denne bevidsthed ligger en stor ressource, når det gælder at knytte bånd til mennesker, der ufriwilligt har måttet forlade deres hjem. Der er forskel på at stå i døren som vært og byde et andet menneske indenfor i sit hjem, og at slå følge med et andet menneske på vandring. Den kristne tanke om gæstfrihed overvinder det asymmetriske forhold mellem vært og gæst, fordi vi bliver mindet om, at vi alle er i eksil. Vi er alle på vandring.

Denne bog er tænkt som en hjælp og inspiration til at komme i gang med det relationskabende arbejde ude i lokale sognemenigheder. Først får vi et møde med nuværende og tidligere asylansøgere, der beretter om deres personlige erfaringer fra mødet med Danmark som troende eller søgende mennesker. Derefter følger en række korte eksempler på best practice med opmuntrende og hjertevarme beretninger, som mange vil kunne tage til sig uden stort besvær. For det behøver ikke at være så svært.

I de lavmælte beretninger om, hvad kirken kan betyde, når man har forladt alt det velkendte, er det mit håb, at mange vil finde motivation til at tage det første skridt til kontakt med nogle af de asylansøgere og flygtninge, der er kommet til os. Her fornemmer vi også, at når asylansøgere konverterer til den kristne tro, handler det ofte om at

få et nyt håb i en situation, hvor alt synes håbløst. I de erfaringsnære beskrivelser af nogle af de mange kirkelige aktiviteter for asylansøgere ud over landet, suppleret med bogens afsluttende idékatalog, er der masser af inspiration og gode råd om konkrete tiltag til både de erfarne og dem, der først skal til at starte.

God læselyst!

Niels Nymann Eriksen
Sogne- og indvandrerpræst
Apostelkirken
Vesterbro

Diakoni over grænser

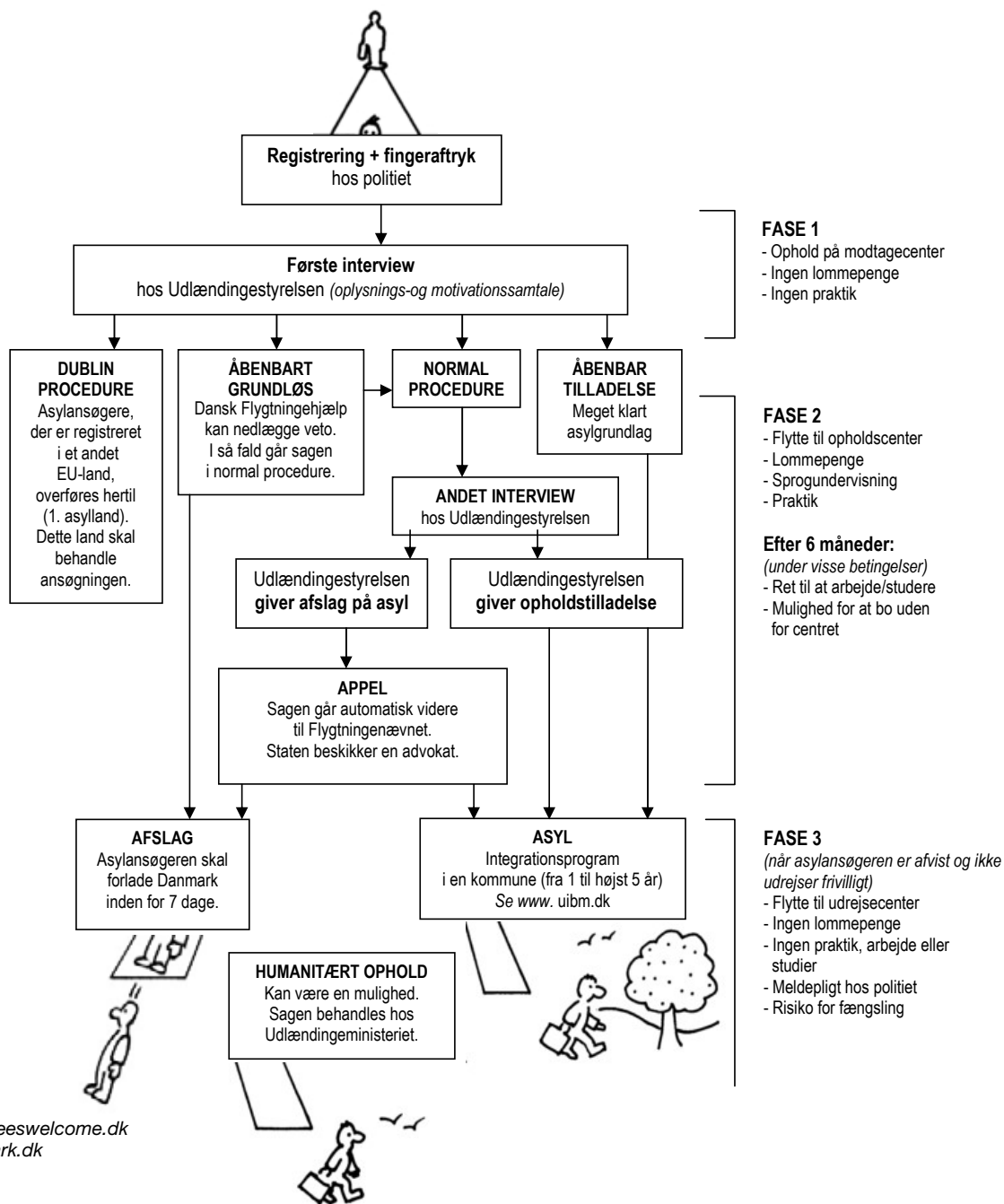
Glem ikke gæstfriheden er et inspirationsmateriale, der inddrager aktuelle erfaringer fra folkekirkens møde med asylansøgere i 10 stifter.

Første del består af interviews med ni nuværende og tidligere asylansøgere fra Syrien, Irak, Iran og Eritrea, der alle har haft kontakt med folkekirken over en længere periode. Tre er tidligere muslimer.

Anden del omfatter 17 case stories med eksempler på best practice fra sognemenigheder og kirkelige organisationer ud over landet med hovedvægt på diakonale tiltag.

Det afsluttende idékatalog inddrager tiltag beskrevet af præster i forbindelse med en kortlægning af sognemenigheders kontakt med asylcentre foretaget i 2015 sammen med Folkekirkens Asylsamarbejde. Heraf fremgik, at der ved tre ud af fire asylcentre var kontakt til folkekirken, og at asylansøgere selv havde opsøgt kirken ved fire ud af fem asylcentre.

En asylansøgers vej gennem systemet

Interviews

Asylansøgere fortæller

Abel - fra Eritrea til Avnstrup

” Når man er tæt på Gud, har det stor helbredende virkning.

Abel Zemhret

Abel Zemhret: 32 år.
Født i Eritrea. Har læst teologi og filosofi og gjort nationaltjeneste i Eritrea i syv år. Flygtede fra Eritreas massive politiske undertrykkelse og kom til Danmark i 2014. Fik asyl efter syv måneder og går i dag på sprogskole. Tolk og frivillig ved internationale gudstjenester og i genbrugsbutik. Bor i Ringsted.

Bøn har altid været en del af mit liv. Jeg voksede op i en katolsk familie i Asmara og kunne Fadervor udenad, da jeg var tre år gammel. Hjemme bad vi morgenbøn og aftenbøn hver dag. Om søndagen gik vi altid i kirke. Kirken var helt fuld. Gudstjenestesproget var det gamle kirkesprog gez, så jeg forstod ikke ret meget, men sproget og liturgien vækker stadig en masse følelser i mig. Vi børn blev undervist af kirkens unge diakoner. Som 8-årig begyndte jeg at hjælpe som messedreng. Vi havde en meget inspirerende præst, der viede sit liv til os og var en fantastisk rollemodel. Jeg sang også i kirkekor og lærte at spille keyboard. Kirken holdt jævnligt retræter for koret med bøn og faste, hvor jeg fik megen åndelig inspiration. Senere blev jeg leder af ungdomsgruppen og indviet til diakon.

Efter gymnasiet og militærtjeneste var jeg så heldig at bestå en eksamen, der gav mig adgang til at studere teologi og filosofi. Men da jeg læste på sidste år, bestemte regeringen, at jeg skulle udføre nationaltjeneste i en politisk ungdomsorganisation. I mit land siger man ikke nej. Jeg gjorde nationaltjeneste i syv år. Så skete der noget, som gjorde det meget farligt for mig. Under en tjenesterejse fik jeg indblik i nogle ting, som betød, at jeg ikke med min samvittighed kunne aflevere den rapport, regeringen havde bestilt. Jeg vidste, at nu var alt slut. Men jeg kunne ikke tie. Min familie hjalp mig til Sudan og videre til Europa.

Jeg har oplevet mange dårlige ting og flere gange været meget tæt på døden. Der har været tidspunkter, hvor jeg har råbt til Gud. Men Gud har altid været der sammen med mig. Under flugten

overlevede jeg turen gennem Saharas ørken på ladet af en overfyldt lastbil. Vi havde ikke nok mad og vand. Vi begravede syv personer, der døde i en ulykke. Jeg har været i fængsel i Libyen og siddet i en båd på Middelhavet i seks dage sammen med over 300 andre. Båden tog vand ind fra begge sider. Vi var alle meget bange for at dø, men jeg mistede ikke håbet. Jeg har altid kunnet bede. Gennem bønnen har Gud givet mig styrke til at prøve at hjælpe andre.

Da jeg kom til Danmark, var det vigtigt for mig at finde en kirke, hvor jeg kunne takke Gud for alt det, han havde gjort for mig. Men alle de kirker, jeg så, var enten lukkede eller fulde af turister, der gik rundt og snakkede højt og tog billeder. Det var meget anderledes end i mit land.

En dag fik jeg en invitation til en gudstjeneste på engelsk fra en kristen pakistaner på det asylcenter, hvor jeg boede. Jeg spurgte, om jeg måtte invitere andre med. Det endte med, at vi var 10 eritreanere, der gerne ville i kirke. Min ven fik busbilletter fra kirken, der betalte vores transport. At komme ind i kirken var et af de lykkeligste øjeblikke i mit liv. For første gang i mange måneder fik jeg nadveren og blev velsignet af en præst. Efter gudstjenesten var der kaffe, hvor folk kom hen og snakkede med os. Vi fik lov at præsentere os og følte os meget velkomne.

Nogle uger senere så jeg et opslag på centret for en aftengudstjeneste i en domkirke. Kirken ville sende en bus. Vi skulle bare skrive os på en liste i receptionen. I kirken tændte vi lys for vores venner, der havde mistet livet på havet og i ørkenen.

Præsten var meget forstående og fortalte menigheden om vores situation. Bagefter inviterede kirken på te og spisning. Da præsten fandt ud af, at mange af os havde mistet vores bibler under flugten, sendte hun en kasse med 20 bibler. På det tidspunkt var vi rigtig mange fra Eritrea. Vi begyndte at samles til bøn og bibelstudium på mit værelse. Som diakon var jeg vant til at undervise i Bibelen. Desværre kunne vi ikke låne et lokale på centret. Jeg tror ikke, at medarbejderne forstod, hvor vigtigt det var for os at samles om vores tro. Når man er tæt på Gud, har det stor helbredende virkning.

Folkekirken er ikke fremmed for mig, selv om jeg er katolik. I Eritrea havde jeg mange venner i den lutherske kirke. Efter to år i Danmark føler jeg mig meget hjemme i folkekirken. Jeg er aldrig blevet bedt om at gøre noget, som jeg ikke kunne forene med min tro. Men jeg savner skriftemålet, der er en fast del af min tradition. Jeg husker følelsen af fuldkommen frihed, når man gik ud med Guds løfte om tilgivelse. Det var en meget stærk oplevelse. For mig er kirken ikke kun ritualer. Kirken danner rammen om menneskers åndelige liv. Det åndelige liv er med til at hele de traumer, som vi alle bærer med os, så vi kan komme videre på en sund måde og bidrage til det danske samfund.

De fleste danskere, jeg møder, tror ikke på Gud. Det har overrasket mig meget. Jeg møder også eritreanere, der er holdt op med at tro på Gud, efter at de er kommet til Danmark. Jeg vil gerne hjælpe mine landsmænd til at holde fast ved deres kristne tro. I kirken får vi styrke til at leve. Det var folkekirken, der først bød mig velkommen og hjalp

mig med at udvide mit danske netværk, så jeg fik nye muligheder. Derfor vil jeg gerne give noget tilbage. I dag hjælper jeg som tolk, praktisk medhjælper og frivillig i en genbrugsbutik. Jeg ønsker at tjene Gud der, hvor jeg er, og være tro mod ham. Når jeg bliver bedt om at hjælpe i kirken, bliver jeg glad. Det var i kirken, at jeg fandt mig selv igen i Danmark.

Eritreanere i Danmark

Alle af eritreansk herkomst: 3.697
Heraf eritreanske statsborgere: 3.421
Asylansøgere fra Eritrea (2015): 1.740
Så mange fik asyl (2015): 2.898
Anerkendelsesprocent: 98%

David - fra Syrien til Samsø

” I mit land bliver kirkerne bombet, men folk går stadig i kirke. Også de unge.

David Tafi

David Tafi: 35 år. Født i Syrien. Flygtede fra borgerkrigen og fik asyl i Danmark i 2015 efter få måneder. Bor på Samsø, hvor han arbejder i et byggemarked og har åbnet øens første shawarma butik.

Jeg flygtede, fordi jeg ikke ville slå ihjel. I 2009 blev jeg indkaldt til to års militærtjeneste. Da der var ni måneder tilbage, brød borgerkrigen ud. Det betød, at der ikke længere var nogen slutdato. Rundt omkring mig døde mine venner. Ingen kunne vide sig sikker. Alle syrere har set grufulde ting. Da hæren blev udstyret med våben, som jeg ikke ønskede at bruge, hjalp min familie mig med at flygte. Jeg har en fantastisk familie, hvor vi hjælper hinanden. Vi er en mellemøstlig familie med meget stærke familiebånd.

Flugten tog mange måneder. Under flugten følte jeg meget stærkt, at min Gud gik sammen med mig. Nogle år tidligere havde jeg lært Gud at kende på en ny måde. Tidligere havde jeg mest været kristen af navn, men under et ophold i England, hvor mine forældre har asyl, blev min tro til en personlig overbevisning.

Det var ikke min mening at søge asyl i Danmark. Jeg ville over til mine forældre i England. Min far er en gammel mand. ”Kom, min søn,” sagde han. Jeg rejste sammen med min bror, men i Danmark gav politiet os ikke lov til at rejse videre, fordi vi ikke havde gyldige rejsedokumenter. De næste to måneder tilbragte vi i Vestre Fængsel og i en lukket fængselsafdeling ved Sandholmløjren.

I det første fængsel bad jeg om at tale med en præst. Politiet havde taget alt fra mig – også min bibel. Præsten gav mig en arabisk bibel. Jeg bad præsten ringe til min familie og fortælle, hvor vi var. Men præsten sagde, at det måtte hun ikke. I det næste fængsel kom en anden præst og læste i Bibelen sammen med os. Det gav mig ny styrke. I et fængsel ved man ikke, hvad der sker i morgen.

Da vi endelig blev overført til den åbne afdeling i Sandholm og fik lov at søge asyl, var det meget vigtigt for mig at finde en kirke. På centret så jeg en plakat for en gudstjeneste på engelsk, hvor kirken ville sende transport. Jeg stod længe og ventede. På plakaten stod der et nummer, man kunne ringe til. En dame forklarede, at der havde været en kirke-taxa, men chaufføren måtte have overset mig. I stedet blev jeg inviteret til en konference i kirken. Her mødte jeg mange mennesker fra forskellige byer, men det bedste var, at jeg skulle overnatte hos et ældre dansk ægtepar fra kirken. De kendte mig slet ikke, men alligevel åbnede de deres hjem for mig. Det var første gang, jeg besøgte et dansk hjem. Jeg vil aldrig glemme deres gæstfrihed og varme.

Nogle måneder senere fik vi asyl og blev overflyttet til Samsø. Præsten kom mange gange og besøgte os og bad mig hjælpe med forskellige ting i kirken. Han inviterede mig også til at spille fodbold sammen med andre danskere og flygtninge. I dag kommer jeg mest til de engelske aftengudstjenester og har også været med til at starte et lille arabisk fællesskab i sognegården. Præsten gør et stort arbejde for at hjælpe flygtninge. Men jeg ville ønske, at der var flere mennesker i kirken. I mit land er kirken et samlingssted for de kristne. Det savner jeg i Danmark.

Jeg voksede op i en søskendeflok på seks i en protestantisk/ortodoks familie i en mindre by, hvor der har boet kristne i næsten to tusind år. Her søgte mine bedsteforældre tilflugt for hundrede år siden under de voldsomme forfølgelser af kristne i Tyrkiet. Som barn havde jeg både kristne og muslimske venner. Vi gik i skole sammen, legede sammen og

besøgte hinanden. Om søndagen var kirken fuld. I løbet af ugen var der undervisning og aktiviteter for børn og unge. Det undrer mig stadig, at der er så få unge i de danske kirker, jeg har besøgt. Hvor skal jeg gå hen i Danmark for at møde kristne danskere på min egen alder? I mit land bliver kirkerne bombet, men folk går stadig i kirke. Også de unge.

Jeg har arbejdet, siden jeg var 14 år. Jeg har været bygningsarbejder, truckfører, blikkenslager og meget andet. Men jeg har aldrig haft papirer. I nogle år rejste jeg rundt i Europa for at tjene penge til min familie. Når man skal overleve, tager man al slags arbejde. Man siger ikke, at der er noget, man ikke kan. I Danmark skal man først have papirer, før man kan arbejde. Jeg siger mange tak til danskerne for den hjælp, jeg har fået fra kommunen, men jeg vil meget hellere arbejde og tjene mine egne penge. For nogle måneder siden åbnede jeg en shawarma butik med falafler og varer fra Mellemøsten. Det er noget nyt for danskerne, men de har taget rigtig godt imod mig. På kort tid er butikken blevet et samlingssted for danskere og flygtninge her på øen. Også præsten kommer tit forbi og snakker. I sommerperioden har jeg åbent alle ugens dage til klokken 22. Heldigvis har jeg venner, der hjælper mig, når der er travlt. Det er lange dage, men jeg er meget glad og taknemmelig. Hver dag siger jeg tak til Gud.

Somme tider er det hele stadig lidt uvirkeligt. Er det her, jeg skal bo fremover? Der er en masse følelser forbundet med det land, hvor man voksede op. Der har man alle sine minder. Jeg elsker mit land. Hver dag beder jeg Gud om et mirakel – at der må blive fred i Syrien.

Uden for turistsæsonen er Samsø et meget stille sted. Men stilheden har været god for mig. I mit land bliver mennesker dræbt hver dag. Her er krigen langt borte. Jeg har mistet alt, men jeg er stadig i live. Stilheden, havet, markerne og naturen får mig til at føle mig tættere på Gud. Nu er jeg her. Gud ville det sådan.

Syrere i Danmark

Alle af syrisk herkomst: 27.141

Heraf syriske statsborgere: 24.199

Asylansøgere fra Syrien (2015): 8.608

Så mange fik asyl (2015): 6.005

Anerkendelsesprocent: 98%

Houman - fra Iran til Ikast

” En af de første dage fik vi besøg af en præst. Præsten kom og hilste, og så gav han mig et knus. Det glemmer jeg aldrig.

Houman

Houman: 28 år. Født i Iran. Musiker og tidligere arkitekt-studerende. Søgte asyl i maj 2010. Fik afslag og var en af de første, der flyttede ind på Udrejsecenter Kærshovedgård ved Ikast i april 2016 efter seks år på asylcentre. Døbt i Hanstholm.

Jeg voksede op i en større by i det sydlige Iran. Vi var muslimer, men min familie var ikke religiøs. Da jeg var barn, fortalte min mor mig om Jesus. Hun sagde, at han var en helt særlig person og Guds Søn. Jeg forstod ikke rigtig, hvad hun sagde. Måske vidste hun det heller ikke selv. Men hendes ord blev liggende i mit hjerte. Siden dengang har jeg anet, at der var en anden vej end islam.

Mens jeg læste på universitetet, fik min familie politiske problemer. Der skete mange ting. Da jeg var 22, blev jeg smidt ud af universitetet, og min bror og jeg måtte flygte ud af landet. Jeg kom til Danmark en måned før min bror. Han fik asyl, men jeg fik afslag. Hvorfor de danske myndigheder besluttede det sådan, ved jeg stadig ikke.

I fire år boede jeg på et asylcenter i Hanstholm. Her mødte jeg en iraner, der inviterede mig til gudstjeneste i en kirke sammen med nogle andre iranere. Jeg var nysgerrig og sagde ja. Lad mig bare prøve. Jeg har altid troet på Gud. Det var som om jeg havde gået og ventet på at høre mere om den Jesus, min mor havde fortalt om for så længe siden. På det tidspunkt havde jeg oplevet voldsomme omvæltninger i mit liv og længtes efter at finde en mening med det hele. Var det muligt at høre Guds stemme? I kirken blev jeg mødt med kærlighed og omsorg fra mennesker, der aldrig havde mødt mig før. Det var en meget stærk oplevelse. Jeg følte, at deres kærlighed kom direkte fra Gud. Når præsten talte om Jesu kærlighed, var det noget, jeg erfarede som en virkelighed i menigheden. Jeg tænkte meget over Jesu ord om, at vi skal elske vores fjender og ikke tage hævn.

Det er så helt anderledes end tankegangen i det samfund, jeg kommer fra. De næste syv måneder kom jeg i kirken hver søndag og fik undervisning af præsten. Derefter blev jeg døbt. Jeg fik også lov at spille guitar i kirken og følte mig som en del af en stor familie. Den kristne tro var noget, jeg voksede ind i.

Men det var samtidig en meget stressende tid. Jeg havde fået afslag på asyl og ville ikke skrive under på frivillig hjemrejse. Det ville være *madness*. Jeg ved, hvad jeg er flygtet fra.

Fordi jeg ikke ville samarbejde, blev jeg sendt til et andet asylcenter på Sjælland. Efter fire år på det samme center var det som at få rødderne skåret over endnu en gang. Jeg følte mig fuldstændig lost. Men allerede den første søndag inviterede en iraner mig med i en dansk kirke, hvor de havde oversættelse til farsi. Kirken tilbød også morgenmad, bibelundervisning og samtalegrupper en formiddag om ugen, ligesom de hjalp os med mange praktiske ting. Jeg oplevede meget stærkt, at Gud ikke overlod mig til mig selv og de mange tanker, der bare kørte i ring. Efterhånden voksede ønsket om at blive konfirmeret i min nye kirke. Jeg gik til undervisning, men efter nogle måneder blev jeg flyttet igen. Denne gang til et udrejsecenter i Jylland. Sidste stop på rejsen.

Nu er jeg så her på Kærshovedgård. Hver dag beder jeg til Jesus. Jeg er helt sikker på, at han hører mig. Jeg beder for os alle sammen her. Nogle gange er det hele overvældende. Ensomheden. Håbløsheden. Men når jeg læser i Bibelen, får jeg nyt håb. At være kristen handler om at være

et lys for andre – også når man selv er under pres. Min mor bor i dag i USA og er netop konverteret. Hun siger, at min tro har inspireret hende.

En af de første dage her fik vi besøg af en præst. Præsten kom og hilste, og så gav han mig et knus. Det glemmer jeg aldrig. Han inviterede os hen i sin kirke og sagde, at de ville hente os. Det gav mig en stærk følelse af, at Gud ikke havde forladt mig. Jeg var ikke alene. Præsten var Guds svar på min desperate bøn om hjælp.

At komme i kirken giver mig styrke. Der kan jeg lægge al min smerte over til Gud. I kirken føler jeg mig ikke længere som flygtning. Efter en måned fik jeg lov at blive konfirmeret og afslutte det forløb, jeg var startet på i den kirke, jeg kom fra. Jeg havde meget brug for at bekræfte min kristne tro i kirken. Det var som om Jesus sagde til mig, at det her ikke er enden. Jeg skal bare holde ud lidt endnu. Så bliver det bedre.

Om onsdagen holder præsten café, hvor vi læser i Bibelen, taler om vores tro og beder om mod til at gøre Guds vilje. I sommerferien fik nogle af os lov at deltage i en kristen lejr i en anden by. Selv om vi skulle tilbage hver aften og sove på centret, var det en stor oplevelse. Der er følelser, som det er svært at sætte ord på. Jeg spillede guitar og hjalp med at oversætte og gøre rent. Jeg vil meget gerne hjælpe mere i kirken.

Når jeg ser mennesker, der lever et normalt liv med arbejde og kæreste, spørger jeg somme tider Gud: Hvorfor ikke mig? Jeg er også et menneske. Men jeg er taknemmelig for alt det, jeg har. Jeg er rask. Jeg taler flere sprog. Jeg har min musik

og min guitar. Musikken hjælper mig til at stresse af. Og Jesus er her. Det er jeg overbevist om. Vi er ikke alene. Hvorfor skulle jeg så være bange? Jeg er i Guds hænder. Han kender min fremtid.

Iranere i Danmark

Alle af iransk herkomst: 19.382
Heraf iranske statsborgere: 7.970
Asylansøgere fra Iran (2015): 2.787
Så mange fik asyl (2015): 171
Anerkendelsesprocent: 73%

Joseph - fra Damaskus til Næstved

” Fra vores land er vi vant til, at kirken er et sted, hvor man hjælper hinanden og ikke bare tager imod.

Joseph Zahr

Joseph Zahr: 36 år.
Født i Syrien. Uddannet diplomingeniør. Søgte asyl i efteråret 2011 og fik afslag, da Danmark dengang ikke mente, at den generelle situation i Syrien var så alvorlig, at alle syrere burde have asyl. Fik asyl i 2014. Går på sprogskole og arbejder i Bilka. Gift med Angham og far til Daniel på otte måneder. Bor i Næstved

Jeg kom til Danmark seks måneder efter, at borgerkrigen var brudt ud i mit land. Inden flugten havde jeg gentagne gange modtaget trusler, fordi vi var en kristen familie. Jeg kom fuld af håb om en fremtid i et fredeligt land. Men efter to år fik jeg endeligt afslag på asyl. Var jeg kommet til det forkerte land? Det handlede ikke om danskerne. Jeg havde mødt rigtig mange venlige mennesker. Men jeg kunne ikke forstå, hvordan Danmark kunne sige, at det ikke var farligt for kristne i Syrien, og at jeg ikke var troværdig, når jeg fortalte, hvad jeg havde oplevet. Det er rigtigt, at kristne og muslimer tidligere levede fredeligt sammen i Syrien. Men borgerkrigen vendte op og ned på alt. De kristne mindretal kom i klemme og blev lette ofre for muslimske ekstremister, der forsøgte at presse os til at rejse med trusler og vold. Vi havde ingen til at beskytte os.

Jeg var blandt de første syriske krigsflygtninge, der kom til Danmark. De fleste fik hurtigt asyl, men vi var knap 200, der fik afslag. Vi kunne ikke få asyl, men på grund af borgerkrigen kunne vi heller ikke sendes hjem. Vi måtte ikke arbejde og skulle bo på et asylcenter. På ubestemt tid.

På et asylcenter er dagene meget lange. Jeg kunne ikke bare sidde på mit værelse og spise og sove og kigge ud i luften, så jeg sagde ja til at tolke for Røde Kors og fik også lov at tage nogle kurser. Det hjalp mig til ikke at tænke på min sag hele tiden. Jeg boede på det samme center i over to år og kendte alle medarbejderne og beboerne. Det gav en slags stabilitet midt i kaos. Jeg var heldig at få et værelse, hvor jeg kunne være alene det

meste af tiden. At dele værelse med nogen, man ikke kender, er meget stressende.

Jeg har altid troet på Gud. Somme tider gik jeg ind i en kirke i en nærliggende by og bad en bøn. Det tog et stykke tid, inden jeg fandt kirken, for der var ingen information på centret. En dag mødte jeg en mand, der arbejdede i kirken. Han begyndte at snakke og spurgte, om han måtte give mit mobilnummer til en ven i København. Gennem vennen fik jeg kontakt med en kirke, hvor jeg mødte flere kristne danskere. Jeg begyndte at deltage i internationale gudstjenester, hvor vi læste fra Bibelen på arabisk, tændte lys og bad. Første gang gik jeg udenfor og græd. Da jeg kom ind igen, havde jeg en god følelse.

Jeg havde det bedst, når jeg havde travlt. Så tænkte jeg ikke så meget. I Syrien arbejdede jeg fra klokken syv om morgenen til klokken otte om aftenen. Jeg var ikke vant til at lave ingenting. En gang lavede jeg syrisk mad til 30 mennesker i en dansk kirke. Jeg havde aldrig lavet mad til så mange før, men jeg kunne se på folks ansigter, at de kunne lide min mad. Det føltes godt at kunne hjælpe. Efter middagen tændte vi lys i kirken og bad for mit land. Foran hvert lys havde kirken sat et syrisk flag. Det rørte ved mit hjerte.

Hver dag var der dårlige nyheder fra mit land. En dag blev min fætters søn dræbt, da en bombe eksploderede i centrum af Damaskus. Han blev 38 år og efterlod kone og børn. Jeg husker også den dag, jeg fik den bedste nyhed meget længe. Min søster i Syrien havde fået en lille dreng. Men jeg ville ønske, at han ikke var født til lyden af granater

og eksplosioner. Det er forkert, at børn skal vokse op med krig.

Inden krigen levede min familie et normalt liv. I dag er vi spredt i mange lande. Alt er forandret. Jeg takker Gud for, at min familie har klaret sig. Men i Syrien bliver det stadig sværere. Min bror fortæller, at nu koster et brød 250 syriske lira. Tidligere kostede det 20. Selv de rige er ikke rige længere.

Jeg tænkte meget på Job i Det Gamle Testamente. Han mistede alt. Men han mistede ikke håbet. Mister man håbet, er der intet tilbage. Måske ville Gud, at jeg skulle lære noget gennem alt det svære. At jeg skulle blive et stærkere menneske, så jeg bedre kunne hjælpe andre. Når jeg magtede det, forsøgte jeg at finde noget positivt - noget, der kunne give mening.

Jeg fik asyl i 2014, fordi jeg kunne bevise, at jeg var indkaldt til regeringshæren. Jeg vidste, at jeg aldrig ville kunne kæmpe mod mit eget folk. Min bror sendte den originale indkaldelse til Tyrkiet med en ven, der gav den videre til en, han stode på, som skulle til Tyskland. Derfra blev brevet sendt til Danmark.

I dag har jeg fået et nyt liv. Jeg har en dejlig kone, og for otte måneder siden fik vi vores søn. Jeg er overmåde taknemmelig. Gennem kirken har vi fået nye venner. Min kones familie kommer mest i den katolske kirke, men vi kommer stadig til internationale gudstjenester i folkekirken, læser i kirken og hjælper, når vi kan. Fra vores land er vi vant til, at kirken er et sted, hvor man hjælper hinanden og ikke bare tager imod.

Jeg elsker mit land og mit folk. Syrien er et meget gammelt og smukt land. Jeg savner naturen og alle de velkendte steder. Jeg ved ikke, om jeg nogen sinde genser mit land. Hvis regeringen falder, bliver det bare værre for de kristne og andre mindretal - ligesom i Irak. Bed for mit land. Bed om fred i Syrien.

Syrere i Danmark

Alle af syrisk herkomst: 27.141

Heraf syriske statsborgere: 24.199

Asylansøgere fra Syrien (2015): 8.608

Så mange fik asyl (2015): 6.005

Anerkendelsesprocent: 98%

Janet - fra Syrien til Holstebro

” Jeg kom lige fra krigen. Krig gør noget ved mennesker. Angsten sad stadig dybt i kroppen.

Janet Yonan

Janet Yonan: 61 år.
Født i Syrien. Gift og mor til tre voksne børn. Mistede sin mand i 2002. Flygtede alene til Danmark i november 2015. Indkvarteret på asylcenter i Holstebro og fik asyl efter otte måneder. En voksen søn bor i Danmark.

Jeg var kun 20 år, da jeg blev gift med min mand. Vi var meget unge, men vi elskede hinanden og vidste, at vi ville være sammen resten af livet. Jeg var færdig med gymnasiet og læste handel og økonomi ved universitetet. Min mand var tømrer og fik senere sit eget tømrerfirma. Jeg kom fra en ortodoks familie og min mand var katolik. Da vi blev gift, flyttede vi til min mands fødeby, en meget gammel by nord for Damaskus, hvor der har boet kristne siden Jesu tid. Byen er kendt for sine mange gamle kirker og klostre og har i århundreder været et mål for kristne pilgrimme. Jeg kom hurtigt til at holde meget af byen og dens særlige atmosfære. Før krigen var byens ældste kloster fra det sjette århundrede en stor turistattraktion.

Jeg har altid været vant til at komme i kirken. I den by, hvor jeg voksede op, gik næsten alle i kirke om søndagen. Jeg husker min barndoms kirke som meget stor. Folk sad i to etager, og somme tider måtte nogle stå op udenfor. Det var aldrig kedeligt i kirken. Jeg elskede sangene og de mange aktiviteter for børn. Kirken var et trygt sted, hvor det var som om alle hverdagens problemer forsvandt. Jeg lærte tidligt at bede Gud om at hjælpe under alle forhold. Jeg kan ikke forestille mig mit liv uden kirken.

Min mand og jeg fik tre børn - to drenge og en pige. I mange år havde vi et godt liv. Men for 14 år siden blev min mand alvorligt syg og døde. Det var en meget svær tid, der knyttede vores familie tætere sammen. På det tidspunkt var mine sønner voksne og overtog ansvaret for familien.

Da krigen kom, blev alt forandret. I begyndelsen var medierne fulde af modstridende information. Vi vidste ikke, hvad der skete. Folk var bange. En dag blev naboens hus ramt af en raket. Vi vidste, at vi når som helst kunne dø. I kirken hjalp vi hinanden. Jeg var med til at lave mad, som kirken delte ud til dem, der trængte mest. Midt i krigens rædsler var kirken det sted, hvor jeg fandt trøst og styrke til at leve. Somme tider græd jeg meget i kirken. Bagefter kunne jeg gå ud med Guds fred i mit hjerte.

Snart blev det meget farligt for de kristne familier. Oprørerne troede, at de kristne støttede præsidenten. Vi hørte frygtelige historier, som vi aldrig havde hørt før. Min søn blev overfaldet på gaden og fik trusselsbreve. Vi følte os ikke længere sikre og besluttede, at min søn skulle rejse. Når han havde fået asyl og arbejde i et sikkert land, kunne vi følge efter. Vi tænkte, at det ikke ville tage så lang tid. Det lykkedes ham at komme til Danmark, men der gik flere år, før han fik asyl. Og da han søgte om familiesammenføring, fik han afslag.

Da min søn var rejst, kom militærfolk flere gange til vores hus og spurgte efter ham. Han var indkaldt til militærtjeneste. Mange gange blev vores by angrebet. Når kirkeklokkerne ringede, vidste vi, at vi skulle skynde os ned i kælderen. Somme tider var det meget slemt. Til sidst besluttede min familie, at jeg skulle rejse op til min søn i Danmark. Men den eneste mulighed var at rejse illegalt. Det kunne meget let være gået galt. Jeg takker Gud for, at jeg kom sikkert til Danmark.

De første otte måneder boede jeg på et asylcenter i Holstebro. Jeg var meget træt. Jeg kom lige fra krigen. Krig gør noget ved mennesker. Angsten sad stadig dybt i kroppen. Jeg følte mig meget alene og savnede mit land, min familie og venner og min kirke. Min søn hjalp mig meget, selv om han boede i en anden del af landet. Han kendte en præst, der sørgede for, at jeg fik en invitation til en middag på tværs i kirken. Det var første gang, jeg mødte danskere uden for centret. Det var også nyt for mig, at kirken inviterede alle mennesker og ikke kun de kristne. I kirken mødte jeg en kristen irakisk dame på min egen alder, der havde boet i Danmark i 25 år. Hun oversatte for mig, og vi blev gode venner. I begyndelsen troede jeg, at jeg var den eneste kristne på centret. Men jeg fandt ud af, at der også var andre, og at kirken sendte biler hver søndag, så vi kunne komme til gudstjeneste. Jeg var meget glad for at komme i kirken, selv om jeg ikke forstod sproget. Jeg forsøgte bare at gøre som de andre. Jeg kunne godt lide liturgien og det store orgel. Mange ting kunne jeg genkende fra min egen kirke - som Fadervor og når præsten velsignede vinen og brødet.

Det bedste var en bibelkreds, hvor vi læste fra Bibelen på dansk og arabisk og bad sammen på vores eget sprog. Det gav mig ny styrke. Jeg taler arabisk og fransk men ikke engelsk, så når kirken ville give mig besked om tid og sted, sendte de en sms til min søn. Så var de sikre på, at jeg fik besked og forstod rigtigt!

Jeg siger tak til Gud, fordi han har givet mig et nyt liv i Danmark. Jeg har fået lov at flytte til den by, hvor min søn bor, og har allerede været henne

i den nærmeste kirke for at takke Gud. Fremover vil jeg gerne komme både til danske gudstjenester i folkekirken og til arabiske gudstjenester i den katolske kirke. Jeg har lært lidt dansk og kan godt lide den danske gudstjeneste. Gud har altid hjulpet mig. Jeg ved, at han også vil hjælpe mig nu.

Syrere i Danmark

Alle af syrisk herkomst: 27.141

Heraf syriske statsborgere: 24.199

Asylansøgere fra Syrien (2015): 8.608

Så mange fik asyl (2015): 6.005

Anerkendelsesprocent: 98%

Merna - fra Irak til Sandholm

” Somme tider blev jeg bedt om at fortælle vores historie. Det var hårdt at huske, men det var meget vigtigt for mig, at folk forstod, hvad vi havde oplevet.

Merna Alhozy

*Merna Alhozy: 28 år.
Født i Irak. Uddannet frisør og kosmetolog. Flygtede fra Irak som 8-årig sammen med sin mor og to yngre søskende. Kom til Danmark som 13-årig efter fem år illegalt i Jordan og Thailand. Syv år på skiftende asylcentre. Asyl i 2008. Gift med Ivan og mor til Isabella på 2 år. Bor i Gentofte.*

Jeg kom til Danmark alene sammen med en menneskesmugler, der efterlod mig på en bænk på Hovedbanegården i København. Vi havde rejst i mange dage op gennem Europa. Jeg var 13 år og meget træt, bange - og sulten. Jeg sad på bænken i flere timer. Jeg anede ikke, hvor jeg var. Til sidst spurgte jeg en dame, om hun vidste, hvilket land det var. ”Du er i Danmark,” sagde hun.

Efter tre år illegalt i Thailand så min mor ikke anden udvej end at sende mig afsted alene. Så ville hun følge efter med mine søskende. Vi havde ingen papirer, og hver gang vi forsøgte at rejse alle sammen, blev vi stoppet i lufthavnen af politiet. Heldigvis kom min mor og mine søskende til Danmark to uger senere, så vi igen var sammen som familie.

Jeg har altid haft troen på Gud meget stærkt gennem alt, hvad vi har oplevet. Jeg var otte år, da vi forlod Irak, men jeg husker stadig meget fra dengang. Jeg husker vores gade og kirken, hvor mændene sad forrest og kvinderne bagerst. De fleste i vores by var kristne. Om søndagen var alle i kirken - fra nyfødte til de ældste. Kirken var et samlingssted og noget, man glædede sig til.

Fra vores mor og bedstemor hørte vi hele tiden, at Gud var der. Gud var en del af hverdagen på en god måde. Min mor er en stærkt troende person. Da min far blev dræbt, og der skete mange dårlige ting, sagde min mor altid, at vi skulle bede til Gud. Så ville Gud vise os vejen. I dag er jeg taknemmelig for, at vi kom ud af Irak inden krigen.

I fem år var vi illegale - først i Jordan og så i Thailand. Når vi havde været i kirke i Jordan,

var min mor altid gladere og ikke så stresset og ked af det. Vi forsøgte at komme til Danmark, hvor min mor har en søster, men undervejs mistede vi alle vores penge og papirer i Thailand. Vi havde hverken mad eller tøj. Efter nogle uger fandt vi en thai kirke, hvor de talte engelsk. Jeg husker kirken som rigtig flot med en stor have og et vandfald med Jomfru Maria. Vi var altid velkomne på alle tidspunkter af døgnet. Jeg begyndte at hjælpe præsten under gudstjenesten og blev også konfirmeret i kirken. De hjalp os rigtig meget, både økonomisk og på andre måder. På et tidspunkt var det kirken, der lejede et værelse til os, hvor vi kunne bo.

Da vi endelig kom til Danmark, blev det helt anderledes, end vi havde forestillet os. Vi fik afslag på asyl og blev flyttet fra center til center i syv år. Det føltes som 70 år. Dagene var uendelig lange. Vi kunne aldrig falde til ro. Når jeg tænker tilbage, kan jeg ikke huske, hvordan det er at være barn. Jeg har altid skullet været stærk. På et tidspunkt hadede jeg Danmark rigtig meget. Jeg var magtesløs og kunne ikke hjælpe min familie. Min mor savnede kirken og havde altid billeder, stearinlys og rosenkrans på vores værelse. Når vi bad aftenbøn, bad vi Gud om at hjælpe os. De sidste tre år i Sandholmløjren var vi på madkasseordning og fik ingen penge. Det var først på det tidspunkt, at vi rigtig fik kontakt med en kirke i Danmark. I begyndelsen forstod vi ikke dansk, og de asylcentre, hvor vi boede, lå ude på landet, hvor der var langt til en kirke. Men i Sandholm fortalte de om en kirkebus, der kom og hentede

folk hver anden uge. Den første søndag gjorde vi os klar og glædede os rigtig meget. Da vi sad i bussen, var det som at skulle i Tivoli! Det var bare så godt at komme i kirke igen. I kirken kunne vi være tæt på Gud og sidde og græde og få det ud. Jeg var 18 år og havde meget brug for nogen, der kunne holde om mig og sige, at det nok skulle gå. Den tryghed fandt jeg i kirken. På det tidspunkt havde vi ingen penge, ingen skole - ingenting. I kirken fik vi venner, der støttede os og hjalp os, da vi havde allermost brug for det.

Vores venner inviterede os til middage på tværs i forskellige kirker. Somme tider blev min mor bedt om at lave mad i kirken. Selv om hun var meget træt, ville hun gerne hjælpe. Jeg husker særligt de årlige julegudstjenester, hvor vi sang på forskellige sprog. Bagefter spiste vi sammen, og alle fra asylcentret fik gaver - fra små til store. Man blev så glad, fordi nogen huskede en. Jeg kan stadig huske de ting, jeg fik dengang. Somme tider blev jeg bedt om at fortælle vores historie. Det var hårdt at huske, men det var meget vigtigt for mig, at folk forstod, hvad vi havde oplevet.

Når man kommer til Danmark, kan man hurtigt komme væk fra Gud. Jeg ville ønske, at der var oplysninger om kirken på alle asylcentre. Kirken er Guds hjem. Man behøver ikke at være kristen for at komme i kirken. Somme tider var der muslimer, der spurgte, hvad vi lavede i kirken, og om de også kunne komme. Jeg sagde, at de var velkomne. Kirken er for alle mennesker. I kirken kan man opleve Danmark på en helt anden måde. Her fik jeg et andet syn på danskerne. I kirken blev

vi set og hørt og bekræftet i, at vi fandtes. Uden for kirken var det i meget lang tid, som om vi ikke eksisterede.

Kirken betyder stadig meget for mig. I dag kommer jeg både i den kaldæiske kirke, hvor vi er en stor gruppe unge med samme baggrund, og i folkekirken. At komme i kirken er som at komme hjem.

Irakere i Danmark

Alle af irakisk herkomst: 31.394

Heraf irakiske statsborgere: 12.523

Asylansøgere fra Irak (2015): 1.537

Så mange irakere fik asyl (2015): 31

Anerkendelsesprocent: 37%

Mona - fra Teheran til Langeland

” At modtage brød og vin fra Jesus hjalp os til at være stærke resten af ugen.

Mona Sayghalahi

Jeg har altid været tiltrukket af Jesus. Jeg var kun fem år gammel, da jeg første gang tændte lys for Jesus. Jeg husker det meget tydeligt. Min mor havde fortalt mig, at Jesus elsker børn. Jeg tror, at min mor allerede dengang hemmeligt havde Jesus i sit hjerte.

I Iran kan man ikke vælge sin religion. Mine forældre har altid givet min bror og mig stor frihed til at læse bøger og tænke, som vi ville, men vi vidste, at vi aldrig måtte sige noget uden for vores hjem. Det var meget farligt. Alle vegne hørte vi, at islam var den bedste religion. Men hvorfor skulle så mange unge dø i krigen mod Irak? Hvorfor skulle vi piger gå med tørklæde, fra vi var ni år? Jeg læste meget om Jesus og googlede mange ting. Det var meget forbudt, men jeg kunne godt lide det, jeg læste. Jeg havde en kristen armensk veninde og var meget tiltrukket af kristendommen. Jesus var så anderledes. Jesus siger, at mænd og kvinder er lige. I islam er der ikke lighed mellem mænd og kvinder.

For tre år siden blev jeg gift med min mand. Vi var vokset op i samme kvarter i Teheran og meget forældede. Det viste sig, at min mand havde familie i London, der var blevet kristne for 25 år siden. Da jeg fortalte ham, at Jesus var i mit hjerte, ville han gerne høre mere. Hans bedstemor gik i kirke inden revolutionen, da det ikke var forbudt. Hun havde fortalt ham om Jesu mor Maria.

En af min mands venner inviterede os til at besøge en hemmelig huskirke i en lille by, hvor 10-15 mennesker mødtes i et privat hjem. Folk kom og gik på forskellige tidspunkter, for det

var meget forbudt. Vi bad sammen og læste fra Bibelen. Det havde vi aldrig oplevet før. Men vi var hele tiden bange for, at politiet skulle komme.

Vi flygtede ikke på grund af vores tro, men fordi min mand fik politiske problemer. Han havde en forretning, hvor han solgte mobiltelefoner. På et tidspunkt hjalp han nogle venner med elektronisk udstyr. Bagefter fik vi mange problemer med sikkerhedspolitiet. Da en ven blev fængslet og døde i fængslet, blev det meget farligt for os. Familie og venner hjalp os med at arrangere flugten gennem flere lufthavne. Jeg var meget bange og bad til Jesus hele tiden. Da vi nåede til København, sagde politiet velkommen til Danmark. Vi kunne næsten ikke fatte, at vi nu var i et frit land.

Efter nogle uger blev vi overflyttet til et asylcenter i en større by, hvor vi kunne se en kirke fra vores vindue. Det var vores chance! Men da jeg var derhenne den første dag, var kirken lukket. Jeg var meget skuffet. Senere mødte jeg en kristen iraner, der inviterede os til gudstjeneste i en anden kirke. Det var første gang, vi oplevede en gudstjeneste. Kirken var fuld af mennesker – og der var ikke politi! Vi forstod ikke noget, men vi fik en salmebog og sad og snakkede med Jesus i vores hjerte. Bagefter var der kirkekafe, hvor folk kom hen og sagde velkommen. Vi følte en stor varme. Vi ville gerne lære mere om Jesus og fik lov at følge et kursus i kirken. Efterhånden var vi rigtig mange iranere, der kom i kirken.

I flere år havde jeg haft et stærkt ønske om dåb, men i Iran var det alt for farligt. Nu var det pludselig muligt. At blive døbt var som at få et helt

*Mona Sayghalahi: 28 år.
Født i Iran. Uddannet ingeniør.*

*Kom til Danmark som
asylansøger i oktober 2015
sammen med sin mand.*

*Har boet på asylcentre
i Auderød, Fredericia og
på Langeland. Døbt i Sct.
Michaelis Kirke i Fredericia.*

nyt liv og en ny fødselsdag. Jeg bare græd og græd af glæde. Bagefter inviterede min mand og jeg til dåbsfest med iransk mad, musik og dans. Vi fik også danske dåbsvidner fra menigheden, der inviterede os hjem og kom og besøgte os. De er blevet som vores nye familie.

Efter dåben fortsatte vi med at få undervisning. I kirken glemte vi alt andet – vores asylsag og usikkerheden om fremtiden. At modtage brød og vin fra Jesus hjalp os til at være stærke resten af ugen. Da jeg fortalte mine forældre, at jeg var blevet døbt, blev de meget glade. Nu havde jeg endelig fået mulighed for selv at vælge min religion.

Efter nogle måneder bad vi præsten velsigne vores ægteskab i kirken. For os var det som vores rigtige bryllup. Nu kunne vi begynde et nyt liv sammen for Guds ansigt.

På asylcentret fik vi lov at holde café for de andre beboere nogle timer hver dag. Vi kan godt lide at lave mad og ville gerne gøre nytte. Samtidig ønskede vi at dele vores tro på Jesus. På centret var der flere iranere, der gerne ville med i kirke, når vi inviterede. Nogle blev senere døbt.

Vi blev overflyttet til et center på Langeland, da vores center lukkede. Det var en stor omvæltning. Den første søndag cyklede vi hen til en kirke i den nærmeste by, men der var kun nogle få meget gamle mennesker. Det er svært for os at forstå, at folk ikke kommer, når man kan gå i kirke i Danmark uden at være bange for politiet. Den næste søndag prøvede vi en anden kirke. Der var slet ingen mennesker og ingen præst, men døren var åben, så vi satte os ind i kirken og bad til Jesus.

Vi ville ønske, at danskere fra kirken ville komme og besøge os og bede og læse i Bibelen sammen med os. Vi er nye kristne. Mange danskere har været kristne hele deres liv og ved en masse om deres tro. Vi vil gerne lære fra dem. Vi håber meget, at vi får lov at blive i Danmark. Det er vores drøm at bo i et land, hvor vi kan gå i kirke og fortælle om Jesus uden at være bange.

Iranere i Danmark

Alle af iransk herkomst: 19.382
Heraf iranske statsborgere: 7.970
Asylansøgere fra Iran (2015): 2.787
Så mange fik asyl (2015): 171
Anerkendelsesprocent: 73%

Saman - fra Sjiraz til Sjælsmark

” Jeg føler mig som en fugl i et bur. Kommer jeg nogen sinde til at flyve igen?

Saman Farnoud

En flamme, der blafrer i vinden. Når som helst kan et vindstød blæse flammen ud. Så er der kun mørket tilbage. Det er mit liv. I halvandet år har jeg boet på et udrejsecenter, hvor man ikke ved, hvad der sker i morgen. Her er ingen vej tilbage og ingen vej frem. Langsomt mister man evnen til at tænke og huske. Men jeg har ikke mistet håbet. Selv om jeg har fået afslag på asyl, har Gud en plan med mit liv. Det tror jeg stadig på.

Min rejse mod kristendommen begyndte allerede som teenager. Min generation voksede op under krigen mod Irak med bomber, ødelæggelser og konstante krigsreportager. Bagefter kom alle spørgsmålene. Hvorfor skulle så mange teenagere dø i en meningsløs krig? Når man har oplevet krig, har man ikke mange illusioner tilbage.

Da jeg var 13 år, tog jeg bevidst afstand fra islam i tankegang og livsstil. I skolen var det obligatorisk at deltage i fællesbøn, men jeg protesterede og endte med at blive smidt ud af skolen. Jeg læste meget og kom med i en intellektuel gruppe af unge digtere og kunstnere. Vi var en generation, der gjorde oprør mod alt det, der var forbudt i et strengt religiøst samfund.

På det tidspunkt spillede religion ikke nogen rolle i mit liv. Jeg havde venner, der var kristne, muslimer, jøder og bahai-troende, men vi diskuterede ikke religion. Det var vores værdier, der bandt os sammen. Jeg læste bøger og så film om kristendommen, men for mig tilhørte kristendommen en anden tid og havde ikke noget at sige til moderne veluddannede mennesker. Det samme gjaldt islam og alle andre religioner. Vi var

moderne nihilister, der drømte om noget større og bedre. Efter gymnasiet læste jeg til ingeniør, fik et godt job, lejlighed, bil og bankkonto. Jeg havde store drømme og var ikke bange for noget.

Mit arbejde som sikkerhedsinspektør på forskellige arbejdspladser åbnede mine øjne for mange ting i det iranske samfund. Jeg blev medlem af en gruppe, der arbejdede for menneskerettigheder og arbejderes ret til frie fagforeninger. På grund af mine politiske aktiviteter blev jeg flere gange arresteret og fængslet. Det er en lang historie. Jeg blev sortlistet og mistede mit job. Jeg elskede mit land og ønskede at blive og fortsætte kampen, men til sidst var det ikke længere muligt.

At jeg endte i Danmark var en tilfældighed. Jeg havde aldrig forestillet mig, at jeg en dag ville søge asyl i et andet land. Som asylansøger er man reduceret til et nummer. Pludselig er man ingenting. Det er en meget ydmygende oplevelse, der fyldte mig med vrede og frustration.

De første år boede jeg på et asylcenter i Jylland. Her delte jeg værelse med to kristne iranere. Vi blev hurtigt venner. De næste måneder flyttede flere iranere ind på centret. Nogle var kristne, inden de forlod Iran. Andre ville gerne vide mere om kristendommen og opsøgte en kirke, hvor præsten begyndte at undervise dem på engelsk. Fordi jeg har arbejdet som tolk, spurgte en af mine venner, om jeg ville hjælpe dem og oversætte fra engelsk til farsi. Jeg havde meget brug for at føle, at jeg gjorde nytte, så jeg sagde ja. Det var mit første møde med en kirke. I Iran kan man

*Saman Farnoud: 38 år.
Født i Iran. Uddannet ingeniør.
Søgte asyl i Danmark i 2013
og fik afslag. Har siden april
2015 boet på et udrejsecenter
for afviste asylansøgere.
Døbt i en folkekirke i Jylland.
Frivillig tolk i flere kirker.*

kun gå ind i en kirke, hvis man er født kristen. Efterhånden opdagede jeg, at kristendommen er meget anderledes, end jeg troede. Jesus taler ikke om hævn, men om at elske sine fjender. Det rummede for mig noget meget stort. Jeg begyndte at gå hen i kirken alene og sætte mig ind på en bænk. Somme tider kom organisten og øvede sig. Jeg sad og talte med Gud: "Hvis du findes, Gud, så hjælp mig. Hjælp alle mennesker på jorden."

Jeg oversatte på to dåbskurser over flere måneder. Når mine venner efterfølgende blev døbt, kunne jeg se glæden i deres øjne. "Hvad med dig?" spurgte de. Men var det virkelig en ny begyndelse eller bare et nyt bedrag? Hvorfor var der kun gamle mennesker i kirken? Hvis de kristne havde sandheden, hvorfor havde de så ikke givet den videre til deres børn og taget dem med i kirke? Selv om jeg havde mange spørgsmål, var det som om en indre stemme sagde, at dette også var for mig. På det tidspunkt havde jeg fået afslag på asyl. Men det var ikke derfor, at jeg blev døbt. Dåben var afslutningen på en lang proces. I dag er jeg stadig på rejse ind i den kristne tro. Men jeg har lært, at tro og tvivl ikke nødvendigvis er modsætninger.

Kort tid efter blev jeg overflyttet til et udrejsecenter på Sjælland. Nu er jeg så her. Fra en nærliggende kirke kommer de og henter os to gange om ugen, så vi kan deltage i gudstjenesten og et særligt undervisningsprogram. At komme i kirken hjælper mig ud af den bitterhed, der ødelægger indefra. Når jeg oversætter i kirken, går det begge veje. Jeg hjælper andre, og det hjælper mig at kunne hjælpe. Men ensomheden er der stadig. Hverken kirken

eller mine kristne venner kan ændre min situation. Det forventer jeg ikke.

På et udrejsecenter har man god tid til at tænke over sit liv. Det er, som om jeg befinder mig inde i en lang tunnel. Vil jeg en dag se lys for enden af tunnelen? I en tunnel har man ikke noget perspektiv. Jeg føler mig som en fugl i et bur. Kommer jeg nogen sinde til at flyve igen?

Iranere i Danmark

Alle af iransk herkomst: 19.382
Heraf iranske statsborgere: 7.970
Asylansøgere fra Iran (2015): 2.787
Så mange fik asyl (2015): 171
Anerkendelsesprocent: 73%

Tesfu - fra Asmara til Sigerslev

” Jeg har ikke set mine forældre i 16 år, men jeg ved, at min mor stadig beder for mig hver dag.

Tesfu Ghebru

*Tesfu Ghebru: 36 år.
Født i Eritrea. BSc i geografi og
MSc i tropisk arealforvaltning.
Fik asyl i 2010 efter knap et år
som asylansøger. Ansat som
produktionsmedarbejder på
en papirfabrik. Freelance tolk
og frivillig i kirkeligt integrations-
arbejde. Bor på Sydsjælland.*

Jeg husker stadig ankomsten til Sandholmløjren for syv år siden. Mennesker fra hele verden - nogle tydeligt traumatiserede. Alle de mange tanker og drømme om fremtiden. Jeg havde ventet længe på en politistation i København, hvor jeg havde afleveret mine dokumenter og afgivet fingeraftryk. Nu var det næsten midnat. Jeg anede ikke, hvad der ville ske.

Under krigen mellem Eritrea og Etiopien var jeg flygtet fra militærtjeneste og havde tilbragt de følgende år i Etiopien. Men de etiopiske myndigheder ville ikke give mig opholdstilladelse. At vende tilbage til Eritrea, hvor regeringen bevægede sig længere og længere væk fra demokrati og menneskerettigheder, var udelukket. Jeg havde ikke andre muligheder end at finde et andet land.

Jeg er født kristen og opvokset i Eritreas hovedstad Asmara under uafhængighedskrigen mod Etiopien. Min bedstefar var præst i den ortodokse kirke, så kirken har altid fyldt meget i mit liv. Min far arbejdede på et bilværksted og var en meget retskaffen mand. Vi kom i en stor kirke, der lå 10 minutter fra vores hus. Gudstjenesten startede klokken fem om morgenen og varede tre-fire timer. Vi børn blev sendt i søndagsskole, og i sommerferien var der bibelundervisning for børn hver dag. Vi var måske hundrede børn. Jeg kan stadig se det hele for mig. Præsten, der fortalte historier fra Det gamle Testamente. Den store hal fyldt med børn. Den bedste historie var den om profeten Jonas, der sagde nej til Gud og stak af på et skib, blev smidt overbord og slugt af en fisk! Det var som et stort dramatisk maleri.

Som teenager havde jeg en ven, der kom i en protestantisk kirke. Han inviterede mig med til en gudstjeneste. Jeg kunne godt lide sangene og det, præsten fortalte, så jeg fortsatte med at komme. I begyndelsen var min far ikke så glad. Dengang troede mange, at alle protestantiske kirker var sekter. Men da min far så, at kirken påvirkede mit liv på en god måde, sagde han OK. Min far er et moderne bymenneske, der altid har været åben i sin tankegang. Min mor lærte os at frygte Gud, bede og gøre det gode. Hun er et meget bedende menneske. Jeg har ikke set mine forældre i 16 år, men jeg ved, at min mor stadig beder for mig hver dag.

Mens jeg læste på universitetet i Asmara, blev jeg indkaldt til fronten. Det var under grænsekrigen mod Etiopien. Mange af mine studiekammerater døde i krigen. Jeg ville ikke kæmpe og flygtede over grænsen til Etiopien, hvor vi havde familie. Her fik jeg mulighed for at fortsætte mine studier og fik senere forskellige jobs. Men jeg havde ingen fremtid i Etiopien. Derfor søgte jeg et phd-stipendium i udlandet og blev inviteret til et interview på Aarhus Universitet. Jeg fik visum til Danmark, men desværre fik jeg ikke stipendiet. Da jeg ikke kunne rejse tilbage, søgte jeg asyl.

De første uger i Sandholmløjren delte jeg værelse med en kristen eritreaner. Han havde set en plakat, hvor en kirke i København tilbød gratis transport. Han havde været med en enkelt gang og fået en invitation til en konference i kirken. Om jeg ville med? Alle var velkomne. Det var en stor oplevelse at møde en masse venlige mennesker,

der snakkede med os og spurgte til os. Når man møder nye mennesker, ved man aldrig, hvad der kan ske. I kirken mødte jeg mine første danske venner – to unge mænd på min egen alder. Vi er stadig venner. Jeg husker også et seminar om dansk udlændingelovgivning, hvor en advokat fortalte. Det var meget interessant for os. Da vi sang nogle sange, som jeg kendte fra min kirke i Asmara, kaldte det en masse gode minder frem.

De næste 10 måneder tilbragte jeg på et asylcenter på Sydsjælland. Mine nye venner kom og besøgte mig og inviterede mig til forskellige aktiviteter, så jeg følte mig ikke isoleret. En gang blev jeg bedt om at lave eritreansk mad til en middag på tværs i en kirke. Nogle venner hjalp mig. Vi arbejdede i køkkenet hele dagen. Ingen af os havde prøvet at lave mad til så mange, men folk var glade og spiste vores mad.

Da jeg fik asyl, fortsatte jeg med at komme til internationale gudstjenester. Jeg tror på Faderen, Sønnen og Helligånden. Jeg tror på Jesus Kristus. Det er mit liv. Det er min tro. Resten er detaljer. Det er i kirken, at jeg kan høre Guds ord og møde mine venner. Jeg hjælper også med læsninger, oversættelse, oprydning og rengøring. I kirken føler jeg, at der er brug for mig. Kirken er som min familie. I en familie hjælper man hinanden. Når der kommer nye asylansøgere, kan jeg hjælpe med at byde dem velkommen og fortælle, at det er muligt at lære dansk, få et arbejde og opbygge et nyt liv i Danmark. Det har jeg selv gjort.

Jeg har aldrig rigtig følt mig hjemme til en dansk gudstjeneste. De gange, jeg har været med, er der

aldrig nogen, der har spurgt, om jeg ville hjælpe med noget. Det er sjældent, at nogen har sagt noget til mig. Som regel har jeg været den eneste udlænding. Det kan godt være lidt anstrengende. Derfor foretrækker jeg de internationale gudstjenester, hvor der kommer mennesker fra forskellige lande. Der er jeg ikke anderledes. Der kan jeg bare være mig selv.

Eritreanere i Danmark

Alle af eritreansk herkomst: 3.697
Heraf eritreanske statsborgere: 3.421
Asylansøgere fra Eritrea (2015): 1.740
Så mange fik asyl (2015): 2.898
Anerkendelsesprocent: 98%

” Jeg har haft kontakt med flygtninge i mange år, så jeg synes, det er en spændende opgave at være asylpræst - vel vidende, at det også tager noget tid. Som folkekirke må vi møde asylansøgere og flygtninge med åbne arme. Det gælder absolut alle uanset religiøs baggrund. Vi kan ikke bare vende ryggen til. Det er muligt, at de kun er her kort tid, men i den tid har vi et ansvar for dem, både menneskeligt og religiøst. Vi må bringe dem budskabet om Jesus og byde dem velkommen i vores fællesskab. Det har været en virkelig glæde for mig at opleve, hvordan mennesker fra asylcentre kommer til kirken, ofte af egen drift, og tager budskabet til sig. Lige nu har jeg 20 iranere til undervisning i kristendom. De vil det virkelig af hjertet. Som præst bliver man helt høj af det her!

*Peter Hauge Madsen
Sct. Nicolai Kirke, Rønne*

” I begyndelsen var asylcentret en fremmed verden for mig. Jeg syntes, det var en spændende udfordring. Som asylpræst får man et enestående møde med mennesker, som man ikke oplever på samme måde i almindeligt sognearbejde. Man er præst på helt andre præmisser. Jeg er på centret en eller to dage om ugen, hvor jeg besøger folk, jeg kender. Somme tider introducerer de mig til andre og leder mig videre. Det er min opgave at være en ressource for folk og stå til rådighed. Ofte behøver jeg ikke at sige noget. Det er nok bare at være der. Kirkens opgave er at være nærværende.

*Mikela Risum
Rye og Kirke Sonnerup
Asylpræst på Center Avnstrup*

” En dag blev jeg opsøgt af en gruppe syriske flygtninge, der var blevet overflyttet fra et center på Bornholm. De kom med meget positive forventninger til kirken, fordi de havde rigtig gode erfaringer fra Bornholm. Der havde de oplevet, at kirken tog hånd om dem og tilbød venskabsfamilier og menneskeligt nærvær. Der var noget at leve op til!

Folkekirkens Asylsamarbejde

Folkekirkens Asylsamarbejde er et projekt under Folkekirkens mellemkirkelige Råd, der arbejder gennem den etablerede folkekirkelige struktur og bistår med koordinering og udvikling af folkekirkens sociale/diakonale arbejde blandt asylansøgere og flygtninge samt rådgiver i spørgsmål om dåb og konversion. I hvert stift har folkekirkens biskopper udpeget en eller flere ressourcepræster (asylpræster), der står til rådighed med vejledning og støtte. I Aarhus og Roskilde stifter er der desuden udpeget kontaktprester i hvert provsti. I Fyens Stift vil alle asylcentre få tilknyttet en eller flere asylpræster.

Samarbejdspartnere:

TVÆRKULTURELT CENTER: Asylansøgere og flygtninge, migrantmenigheder, venskabskontakter, materialer, kursusvirksomhed, konsulentbistand m.m.

FOLKEKIRKE OG RELIGIONSMØDE:

Mødet med mennesker af anden religiøs baggrund.

FOLKEKIRKENS UDDANNELSES- OG VIDENSCENTER: Kursusvirksomhed m.m.

KIRKERNES INTEGRATIONS TJENESTE:

Venskabskontakter, migrantmenigheder, konsulentbistand m.m.

Ad hoc samarbejde med andre organisationer.

*Oversigt over stiftspræster, asylpræster og andre ressourcepersoner
i folkekirken og de folkekirkelige organisationer:
www.asylsamarbejde.dk
www.tvaerkulturelt-center.dk - se Fagpersoner*

” I mødet med asylansøgere skal folkekirken både ”være” og ”lære” evangeliet. Det er helt grundlæggende for vores identitet som kristne, at vi er budbringere af Guds ubetingede kærlighed under begge former. Det betyder, at vi aldrig må lade hjælp og omsorg betinge af asylstatus, religion eller etnicitet. Derimod skal vi rundhåndet tilbyde fællesskab og andre ressourcer, sådan som vi hver især formår. Og der, hvor evangeliet bliver modtaget i tro, må vi også tage på os at oplære og døbe asylansøgere ind i den kristne tro.

*Søren Dalsgaard
Koordinator, Folkekirkens Asylsamarbejde*

Case Stories

Sådan gør vi

Hyggecafé
Grethe Libergren
Brønderslev

Praktik i genbrugsbutik
Villy Pedersen
Brønderslev

Julegaver til børnecenter
Jari Tollestrup Jensen
Gislum

Kirkebiler og bibelcafé
Lindvig Osmundsen
Bording

Eat and Sing
Birgitte Møldrup
Jelling

Cykelværksted
Stella Meldgaard
Allerød

Kontaktfamilier
Daniel Dørken Kristiansen
Hvide Sande

Tegne/male workshop
Elizabeth Padillo Olesen
Kolding

Dåbsvidner
Ingrid Smidt
Fredericia

Verdenscafé
Johannes Glenthøj
Samsø

Praktik i kirke
Kasper Aare Naicker
Vesterbro

Kirken som vejkrø
Arne Kappelgaard
Nørrebro

Tøjbutik
Pia Nielsen
Sommersted

Kvindedansk
Ester Rønne
Christiansen
Løgumkloster

Café Undervejs
Else Wiwe
Haderslev

Fælleskirkeligt Integrations Netværk
Kirsten Münster
Haderslev

Lysgudstjeneste
Thyra Smidt
København

Kultur Åben Kirke
Merete Bandak
Nykøbing Falster

Julefest
Jørn Bech
Bornholm

Café Undervejs

Haderslev: Fælleskirkeligt Integrations Netværk startede populær asylcafé

I Haderslev har sognekirker, kirkelige organisationer og frikirker oprettet Fælleskirkeligt Integrations Netværk, der koordinerer fælles tiltag som café for asylansøgere, kontaktfamilier og Kvinder møder Kvinder.

” Caféen var et frirum for flygtningene i en meget usikker og omskiftelig tid.

Else Wiwe

Siden 2014 har Café Undervejs i Haderslev været et fristed for byens asylansøgere. Sognepræst **Kirsten Münster**, Haderslev Domsogn, og tværkulturel konsulent i Luthersk Mission **Else Wiwe** var blandt initiativtagerne til den kirkelige café, der indtil for nylig havde til huse i pinsekirkens lokaler.

DERFOR: Da det første asylcenter i byen åbnede i Beredskabsstyrelsens bygninger, satte vi os sammen i Fælleskirkeligt Integrations Netværk og spurgte hinanden, hvad vi kunne gøre for asylansøgerne. Vi blev enige om at invitere dem på café, så de kunne få en pause fra centret og et frirum midt i en meget usikker og omskiftelig tid.

DEN FØRSTE KONTAKT: Vi gik ned på asylcentret og fortalte, hvad vi kunne tilbyde. Vi fik lov at sætte plakater op på centret og invitere beboerne.

SÅDAN GJORDE VI: Café Undervejs var kirkernes café. Bingokirken, kaldte asylansøgerne caféen, fordi vi ofte spillede bingo. Det var de meget begejstrede for. Beboersammensætningen på centret varierede meget, så vi kunne være alt fra 10 til 90. De fleste var muslimer. I caféen mødte de nogle danskere, der havde tid til at sætte sig ned og drikke en kop kaffe og tale med dem. Mange ville gerne fortælle og vise billeder af deres familie. Hvis nogen ville have en bibel, aftalte vi, at de kunne hente den på en privatadresse i byen. Vi har nok uddelt mindst 100 bibler på forskellige sprog. Omkring 75 asylansøgere har fulgt dåbsundervisning i kirken i kortere eller længere tid, og omkring 25 er blevet døbt. Det har været stort at få lov at opleve.

FEEDBACK: Fra asylansøgerne fik vi masser af umiddelbar positiv respons. Vi har også fået stor anerkendelse fra byens menighedsråd.

UDFORDRINGER: Selvfølgelig var der sproglige udfordringer. Men med mobiltelefoner og Google Translate kan man meget.

SAMARBEJDE MED ASYLCENTER: Hos asylcentrets ledelse blev vi mødt med stor imødekommenhed og tillid. Vi havde megen frihed og kunne gå ind og hente folk og sige, at det var nu, der var bingo. Kommunen har siden oprettet et netværk for alle NGO'er, der arbejder med flygtninge. Her er Fælleskirkeligt Integrations Netværk repræsenteret sammen med Røde Kors, Dansk Flygtningehjælp, Red Barnet og Venligboerne.

GODE RÅD: Lad være med at gøre planlægningsfasen for lang og besværlig. Det væsentligste er samværet med asylansøgerne. Og så er det vores erfaring, at vi kan mere, når vi løfter i flok. Når vi samarbejder, oplever vi, at to plus to giver fem!

REFLEKSION: Fælleskirkeligt Integrations Netværk er på ingen måde noget fint og forkromet. Vi er ikke en forening med vedtægter. Det hele er meget minimalistisk. Vi har forskellige måder at fejre gudstjeneste på, men vi deler en fælles tro og kan sagtens løfte en fælles opgave. Udtil er det en fortælling til byen om, at kirkerne ikke er i krig med hinanden. Indtil oplever vi glæden over, at det her har kunnet lade sig gøre.

Cykelværksted i menighedshuset

Allerød: En cykel gør hverdagen lettere

Mange asylansøgere bor på afsides asylcentre. Med en cykel kan de komme ud og deltage i aktiviteter, hvor de møder danskere. Derfor tog tværkulturel konsulent i Indre Mission **Stella Meldgaard** sammen med sin mand initiativ til et cykelværksted i menighedshuset i Allerød, der ligger få kilometer fra to asylcentre.

DERFOR: Behovet var åbenlyst. Asylansøgere har meget få penge til offentlig transport. En cykel giver dem frihed og en bedre hverdag med nye muligheder. Men cykler skal jo vedligeholdes. Vi tilbyder et uformelt cykelværksted, hvor det også er hyggeligt at komme. Samtidig kan flygtningene bruge deres evner og selv være med til at hjælpe andre.

DEN FØRSTE KONTAKT: Vi havde allerede kontakt med en del asylansøgere, der kommer til andre aktiviteter i menighedshuset. Venligboerne har hjulpet med at formidle kontakt til flygtninge med ophold.

SÅDAN GJORDE VI: Vi startede med at købe nogle gamle cykler på et loppemarked og gøre det kendt i byen, at vi manglede brugte cykler og reservedele. Så væltede det bare ind! Flere af byens handlende har også støttet os med donationer. Vi bruger græsplænen bag menighedshuset et par timer hver lørdag. Cykler og værktøj har vi i et lille skur. Man behøver ikke de store flotte lokaler for at gå i gang, men selvfølgelig bliver vi nødt til at rykke indendørs i vintermånederne. Konceptet er, at flygtninge kan komme og reparere deres egne eller andres cykler. Vi tilbyder råd og værktøj, men man skal selv udføre det meste af arbejdet. Ellers sker der ikke noget. Flygt-

ninge med ophold kan købe en cykel for 50 kr., mens asylansøgere kan få en cykel gratis. De faste frivillige er en fritidscykelrytter, menighedshusets irakiske praktikant, der er uddannet automekaniker, og en koordinator, der selv er ved at lære at reparere cykler!

FEEDBACK: Vi har oplevet total goodwill fra byen. Det her vil folk bare gerne støtte. Og flygtningene er simpelt hen så glade, når de får en cykel. Siden vi startede for et halvt år siden, har vi istandsat omkring 50 cykler og solgt 32. Mange kommer også, fordi det er hyggeligt. Vi har altid kaffe, te og franskbrød fra bageren. Folk snakker og hygger sig, mens de venter på reservedele eller et råd om, hvordan de kommer videre.

UDFORDRINGER: At flygtningenes cykler bliver stjålet ude i byen eller på asylcentrene. Vi giver dem låse, men de er ikke gode nok. Sproget er ikke et stort problem. Der er altid nogen, der kan hjælpe med at tolke.

SAMARBEJDE: Venligboerne har lagt projektet ud på deres Facebookside. De støtter os meget, og kommunens integrationshus er også interesseret i samarbejde.

GODE RÅD: Det er godt at være et lille team, men man behøver ikke at være ekspert for at gå i gang. Vi tager det hele lidt ad hoc. Vi siger til folk, at hvis de har problemer med deres cykel, vil vi prøve at hjælpe. Det er meget enkelt. Ofte har kommunen nogle puljer, man kan søge til indkøb af værktøj og reservedele. Og så beder vi meget, for ellers går det ikke!

I menighedshuset i Allerød kan asylansøgere og flygtninge hjælpe med at reparere cykler og selv få en billig brugt cykel.

” En cykel giver asylansøgere frihed og en bedre hverdag.

Stella Meldgaard

Eat and Sing

Jelling: Spisefællesskab i sognehuset

Om kort tid får beboerne på tre midtjyske asylcentre mulighed for at deltage i et ugentligt spisefællesskab i sognehuset i Jelling. Det er flere års gode erfaringer med lejlighedsvis spiseaftener, der får sognepræsten til at opprioritere kirkens diakonale tilbud.

” Folk kan rigtig godt lide at spise sammen.

Birgitte Møldrup

Eat and Sing hedder det fremover i Jelling. Med et ugentligt tilbud om måltidsfællesskab ønsker sognepræst **Birgitte Møldrup**, Kollerup og Vindelev, at åbne kirken op, så alle kan være med. De seneste år har kirken jævnligt holdt gudstjenester på engelsk, men i dag er beboergruppen på asylcentret en anden og behovet anderledes.

DERFOR: Vi vil gerne bringe det sociale og diakonale ind i det tilbud, vi som kirke kan give asylansøgere. Og hvis formålet er integration i et fællesskab, skal det være mere end en gang om måneden. Som kirke har vi nogle historier at fortælle - både bibelhistorier og en meget speciel kirkehistorie. Jeg vil gerne, at de møder alt det gode ved folkekirken og ser, at det at være troende og leve i et sekulariseret samfund ikke står i modsætning til hinanden.

DEN FØRSTE KONTAKT: Vi har fået stor hjælp af en afrikansk præst, der var med til at starte de internationale gudstjenester og fællesspisninger. Asylansøgerne er også gode til at invitere hinanden.

SÅDAN GØR VI: Idéen er, at alle medbringer mad til et fælles bord, men vi sørger altid for, at der er lidt ekstra. Folk kan rigtig godt lide at spise sammen. Når vi har spist, synger vi en dansk sang. De må gerne lære noget andet om Danmark og finde ud af, at vi har en højskolesangbog. Lidt grundtvigsk oplysning! Jeg vil gerne vise, at dansk kirkekultur er meget bredere end at mødes i kirken. Ved 19-tiden går de, der har lyst, over i kirken til en stille nadver uden musik. Vi mødes en hverdagsaften, da nogle tager ind til en større by om søndagen.

FEEDBACK: Vi kan mærke, at mange føler sig godt tilpas i vores måde at være kirke på. De kan lide atmosfæren og den frihed, der er i folkekirken. Jeg tænker, at det måske er noget, de har savnet. I folkekirken bliver man ikke bundet. Det er noget af det, jeg gerne vil give videre.

UDFORDRINGER: Når målgruppen er asylansøgere, er alting hele tiden på forsøgsbasis. Det synes jeg grundlæggende er spændende, men det kan også godt være lidt anstrengende. Den største udfordring er at få kontakt med folk. Folk er her en tid, og så er de væk. Som præst tænker jeg somme tider på, om det er et problem, at jeg er kvinde. Synes de, at det er for mærkeligt i forhold til deres kultur? Det er sjældent noget, vi taler om i folkekirken.

SAMARBEJDE MED ASYLCENTER: Jeg har god kontakt med frivilligkoordinatoren på det nærmeste asylcenter, hvor jeg også har været med til at starte en café og stadig er frivillig. Kirken får lov at sætte plakater op, og en beboer fordeler flyers om kirkens tilbud.

GODE RÅD: Find nogle allierede og sørg for at involvere asylansøgere, herboende flygtninge og andre udlændinge i planlægningen. Måske er der oplagte samarbejdspartnere i andre kirker eller foreninger. Og så er det vigtigt at tilpasse sig de mennesker og forhold, der er på asylcentret lige nu. Man skal ikke bare fortsætte med noget, hvis behovet ændrer sig.

Hyggecafé: Om lidt er kaffen klar

Brønderslev: Kirken inviterer asylansøgere på kaffe og nærvær

Målet var at samle 10-15 asylansøgere og flygtninge, der havde lyst til at møde danskere i afslappede rammer og øve deres danske sprog. Den første gang kom der 80. I dag er deltagerantallet noget mindre, men det betyder til gengæld, at der er tid til den enkelte, fortæller **Grethe Liebergren**, menighedsrådsmedlem og initiativtager til hyggeklubben.

DERFOR: Jeg havde tit tænkt på, at en hyggecafé – gerne i kirkens pejsestue – ville være en god og afslappet måde at møde hinanden på. Da så vores kirkepilot kom med den samme idé, gik vi i gang. Hyggecaféen har givet os en bredere forståelse og bekræftet os i, at vi er mennesker alle sammen, uanset hvor vi kommer fra.

DEN FØRSTE KONTAKT: Vi lavede en lille folder, som vi delte ud. På forsiden står der velkommen på mange forskellige sprog. Caféen har også været omtalt i lokalavisen, ligesom vi har oprettet en Facebookgruppe.

SÅDAN GJORDE VI: Vi startede med at formulere en formålsparagraf for at gøre det klart, hvad det gik ud på. Hyggeklubben er kirkens initiativ, men der er plads til alle, og vi snakker ikke religion og politik. Det er helt nede på jorden. Det viste sig, at også folk, som normalt ikke kommer i kirken, gerne ville være frivillige. Kirken har indkøbt forskellige spil, som vi bruger flittigt. Somme tider løser vi børnekrydsogtværs sammen. Det synes mange er sjovt. Der er altid kaffe, te, saft og kage. Bagefter hjælper asylansøgerne med at rydde op.

Det er noget, de gør helt af sig selv. Kommunen støtter os med §18 midler, så vi har haft mulighed for at lave en udflugt, hvor vi spillede naturgolf og grillede sammen. Det hyggede alle sig meget med.

FEEDBACK: De frivillige føler, at det her nytter noget, og samtidig får de selv noget igen og lærer at møde de fremmede med mindre mistro. Nogle var ikke vant til at have kontakt med fremmede. Asylansøgerne giver udtryk for, at de oplever tryghed ved at møde de samme danskere over tid. De har jo hverken deres forældre eller bedsteforældre her. Den rolle får vi let.

UDFORDRINGER: Asylansøgerne er mest unge mænd mellem 20 og 30 år, mens alle de frivillige er ældre damer! Alligevel bliver asylansøgerne ved med at komme. Vi kan mærke, at de hygger sig og nyder bare at sidde og snakke. Det har overrasket os positivt, at de er så vedholdende, selv om vi er så forskellige. De vil også gerne vide noget om os – hvem vi er, og hvad vi går og laver.

SAMARBEJDE MED ASYLCENTER: Jeg fik lov at dele invitationer ud på asylcentret sammen med en beboer, der hjalp med at oversætte og forklare. Hvis nogen ønsker at snakke om tro, henviser centerlederen til kirken.

GODE RÅD: Lad være med at gøre det for stort og kompliceret. Det handler bare om at være der. Hvis nogen har idéer til noget, vi kan lave sammen – fint. Ellers er vi der bare. Når der er noget, vi ikke kan svare på, sender vi folk videre.

I Brønderslev Kirke savnede man et uformelt mødested, hvor danskere, flygtninge og asylansøgere kunne lære hinanden at kende. Sammen med menighedens kirkepilot tog formanden for kirkens integrationsudvalg initiativ til en hyggeklub hver anden uge.

” Vi kan mærke, at de hygger sig og nyder bare at sidde og snakke.

Grethe Liebergren

Julefest på Bornholm

Svaneke: Flygtninge pynter dansk juletræ

I december inviterer kirker og kirkelige organisationer mange steder i landet asylansøgere fra nærliggende asylcentre til advents- eller julefest. Det gjorde de også i Svaneke på Bornholm, da byens vandrehjem i nogle måneder var omdannet til asylcenter.

” Asylansøgerne var spændte på at se, hvordan vi fejrer jul i Danmark.

Jørn Bech

Da knap hundrede asylansøgere i efteråret 2015 blev midlertidigt indkvarteret på vandrehjemmet i Svaneke på Bornholm, besluttede Luthersk Mission at indbyde alle til spisning i missionshuset. Op til jul blev beboerne inviteret til at være med til at pynte det traditionelle juletræ. Det blev en anderledes julefest, fortæller afdelingsformand **Jørn Bech**.

DERFOR: En del af de nyankomne var kristne fra Eritrea, så det var oplagt at invitere til julefest. Jesus siger, at vi skal tage os af de fremmede. Det handler om at vise næstekærlighed. Selvfølgelig skulle vi byde dem velkommen, der kom til vores by, også selv om vi vidste, at centret ville lukke igen efter nogle måneder, når der igen skulle være vandrehjem.

DEN FØRSTE KONTAKT: Inden flygtningene kom til Svaneke, holdt kommunen og Røde Kors et orienteringsmøde. Her var vi flere, der tilbød at arrangere noget for asylansøgerne. Når et nyt center åbner, er der altid nogle, der er lidt ængstelige. Vi ønskede at vise, at asylansøgerne var velkomne hos os - både kristne og muslimer.

SÅDAN GJORDE VI: Vi ville gerne give dem en god oplevelse og tænkte, at vi jo kunne invitere til lidt dansk julehygge nogle dage før jul. Jeg tog ud i min bil for at hente asylansøgerne og forestillede mig, at jeg måske skulle køre et par gange. Men så stod der 33! Det endte med, at vi alle sammen gik den lille kilometer fra centret hen til missionshuset. Da vi nåede frem,

stillede jeg mig i døren og bød hver enkelt velkommen ind. Vi havde lavet risengrød, men det viste sig, at mange var ortodokse kristne, der fastede, så de spiste hverken kød eller mælkeprodukter. Men de ville gerne have frugt og hvidtøl. Vi kunne mærke, at de var spændte på at se, hvordan vi fejrer jul i Danmark. Det blev en vældig festlig aften, hvor de var med til at pynte juletræet, mens vi fortalte, hvad de forskellige slags julepynt betød. Det var herligt at se dem hjælpe. Bagefter sang vi nogle julesange og spillede banko. Det kunne de godt lide. Vi sluttede med en kort andagt på engelsk, inden vi gik tilbage til centret med hele flokken.

FEEDBACK: Asylansøgerne var meget begejstrede. De fleste var unge enlige mænd, der savnede deres egen familie. De var meget glade for vores børn og ville gerne fotograferes sammen med dem. Den aften blev der taget en masse billeder! Vi har stadig kontakt med en enkelt familie fra Syrien, der også kom til andre arrangementer.

UDFORDRINGER: Selvfølgelig var der sproglige udfordringer, men nogle af dem kunne lidt engelsk, og så gik det alt sammen.

SAMARBEJDE MED ASYLCENTER: Vi fik lov at sætte plakater op og invitere beboerne. Vi kunne frit komme og gå på centret.

GODE RÅD: Når man inviterer asylansøgere, skal man være forberedt på, at det ikke altid går som planlagt. Men man får selv en masse igen.

Julegaver til børnecenter

Vesthimmerland: Menighedsråd inviterer uledsagede flygtningebørn

Da Børnecenter Østrup åbnede i 2014, mødte sognepræst **Jari Tollestrup Jensen** op til et orienteringsmøde og tilbød sig som præst. Siden har han holdt tre særgudstjenester om året for de uledsagede flygtningebørn på centret - de fleste drenge mellem 12 og 16 år. Til jul får børnene en personlig julegave fra kirken samt en fællesgave. Også til påske og pinse er der små gaver fra kirken.

DERFOR: Det er meget simpelt. Her er nogle sognebørn, der har brug for en håndsrækning. Hvordan de ser ud, og hvor de kommer fra, er lige meget. Som folkekirke er vi privilegeret. Selv om vi er to små sogne, der ikke har så mange penge, har vi mulighed for at gøre nogle ting.

DEN FØRSTE KONTAKT: Jeg tog over på centret for at vise ansigt og fortælle, at jeg var der som præst. De skulle vide, at hvis nogen havde lyst til kirkegang, kunne de bare bestille en kirkebil. Mange af drengene var kristne fra Eritrea.

SÅDAN GJORDE VI: Menighedsrådet ønskede at betænke centret med kirkens julehjælp, så vi spurgte på centret, hvad der var behov for. Det giver jo ikke mening at købe sokker, hvis det er badebukser, drengene mangler. Vi sørger altid for, at antallet af gaver svarer til antallet af børn på centret. Hvert enkelt barn får noget. Til jul får de også en fælles pakke. Et år ønskede de sig en guitar, så vi fandt en brugt guitar til dem. Det vigtigste er at vise børnene, at de er set. Ved de tre årlige særgudstjenester er der altid mindst ét element på de sprog, børnene taler. Heldigvis er vi et ungt team i kirken, så organisten

og kirkesangeren er med på at finde nogle sange på YouTube på børnenes sprog, som de så spiller og synger. Selv har jeg blandt andet prøvet at lære Fadervor på tigrinya og arabisk. Ofte kommer der 20-30 børn sammen med et par medarbejdere. Det er stort at se de her store drenge modtage nadveren med en tåre i øjet. Efter gudstjenesten har vi udvidet kirkekaffe med dansk kagebord. Menigheden er god til at bakke op og snakke med børnene.

FEEDBACK: Vi kan se, at gaverne giver glæde. Børnene siger en hel masse ord, som jeg ikke forstår! Centret er også glad for kirkens gaver. Det betyder, at børnene får noget, som de ellers ikke ville få. Som et efterspil har centret bedt mig komme og fortælle børnene om kønsroller i Danmark. I dag bor der også piger på centret. Det er nok mere den universitetsuddannede kompetence, der efterspørges, snarere end præsten, men jeg er glad, når bare der er kontakt.

UDFORDRINGER: Centrets sammensætning varierer meget. Man ved aldrig, hvem eller hvor mange, der kommer til en gudstjeneste.

SAMARBEJDE MED ASYLCENTER: Centret bakker op om vores gudstjenester og giver os lov til at sætte plakater op, men man ser helst ikke, at præsten har sin gang på centret. Hvis nogen ønsker en præst, kan præsten tilkaldes.

GODE RÅD: Det her tager tid, hvis man vil have hjertet med. Derfor er det vigtigt at involvere så mange som muligt. Og så må man føle sig frem og tage det, som det kommer.

I Gislum og Vognsild ved Farsø har menighedsrådet besluttet, at børnene på det nærliggende børnecenter Østrup skal have en hilsen ved kirkens højtider, når kirken inviterer til flersproget gudstjeneste.

” Det handler om at vise børnene, at de er set.

Jari Tollestrup Jensen

Kirkebiler og bibelcafé: Det startede med en sms

Bording: Sognekirke byder afviste asylansøgere velkommen

Udrejsecenter Kærshovedgård ved Ikast har siden foråret 2016 huset afviste asylansøgere i såkaldt udsendelsesposition. Bording Kirke tilbyder bl.a. transport til søndagsgudstjenesten, ugentlig bibelcafé og formidling af cykler til beboerne.

” Vi tager opgaverne i den rækkefølge, de melder sig.

Lindvig Osmundsen

Da de første afviste asylansøgere flyttede ind på Kærshovedgård som en del af udmøntningen af regeringens asylpakke, bippede en sms ind på mobiltelefonen hos **Lindvig Osmundsen**, sognepræst i Bording syv kilometer fra det tidligere åbne fængsel. Flere af de nye beboere havde i længere tid haft deres gang i kirker andre steder i landet, hvor de havde deltaget i dåbsundervisning og var blevet døbt. Det var nykristne, der ønskede et kristent fællesskab. Kunne han tage kontakt? Siden er det gået stærkt i det lille midtjyske sogn, fortæller sognepræsten.

DEN FØRSTE KONTAKT: De første var kristne iranere, der kom fra et udrejsecenter i Nordsjælland. Jeg tog ud og fik en snak med dem. De ville meget gerne i kirke, så vi hentede dem næste søndag. Ved gudstjenesten havde jeg dem fremme og bød dem velkommen i kirkens fællesskab. Jeg præsenterede dem ved navn og fortalte, hvem de var, hvor de nu boede, og at de var vant til at komme i kirken. Siden har mellem 10 og 20 asylansøgere deltaget i gudstjenesten.

SÅDAN GØR VI: Menigheden har organiseret en frivilliggruppe, der henter asylansøgerne i private biler. Kirken har også anskaffet et tolkeanlæg, så en af dem kan oversætte til farsi. Forinden er prædiken oversat til engelsk af en frivillig fra menigheden. Det er ikke noget problem at få frivillige. Folk gør det med glæde og entusiasme, for nu sker der noget med god mening i. Efter gudstjenesten er der som regel nogle, der inviterer hjem til kaffe eller frokost. Vi er også begyndt med café og

bibelstudium onsdag eftermiddag, hvor vi læser Lukasevangeliet og taler om teksten og om løst og fast. Asylansøgerne har et stort behov for at være sammen om den kristne tro. Derudover har vi hjulpet med at formidle cykler. Vi tager opgaverne i den rækkefølge, de melder sig.

SAMARBEJDE MED ASYLCENTER: Vi har haft et møde med ledelsen på centret, der er positive over for kirken. De kan mærke, at beboerne bliver gladere, når de har været hos os. De beboere, der ikke skriver under på frivillig hjemsendelse, har ikke mange muligheder. De får tre måltider om dagen og kan komme og gå, som de vil. Men ingen lommepenge. Ingenting. Som kirke er vi velkomne til at lave aktiviteter for beboerne, så længe det sker uden for centret. Det gør vi så.

UDFORDRINGER: Om vi med tiden kan løfte en større opgave, tør jeg ikke sige. Vi må se, hvad situationen kræver. Foreløbig har jeg over 20 navne på kristne derude. Det er mennesker, der ikke har gjort andet, end at Danmark ikke vil have dem.

REFLEKSION: Det har overrasket os, at Danmark anbringer mennesker i en situation, hvor de ikke har meget håb om at komme videre. Men så længe de er her, er de velkomne til at være en del af kirkens fællesskab. Det er en stor glæde at være sammen med dem. Jeg kunne ikke leve med at afvise dem. Så vi holder på med det, vi kan - at tage imod dem i vores fællesskab og skabe små frikvarterer for dem.

Kontaktfamilier: Middag i et dansk hjem

Hvide Sande: 34 asylfamilier besøgte danske familier

Det var ikke et projekt med langtidsperspektiver. Helt fra starten vidste sognepræst **Daniel Dørken Kristiansen**, at asylcentret ville lukke efter få måneder, når campinghytterne igen skulle huse turister og ikke syriske, kurdiske og palæstinske børnefamilier på flugt. Alligevel blev det en rigtig god oplevelse for alle parter, fortæller sognepræsten.

DERFOR: Vi kunne se, at der var et behov. Det handlede om at være noget for familierne her og nu og sørge for, at de hurtigt blev tilknyttet en dansk familie. At invitere på middag er noget helt konkret, man kan gøre. Relationer til de lokale i den første tid er utrolig vigtigt og kan være med til at give frimodighed til kontakt med danskere fremover. Vi tror på, at det gør en forskel, om folk har været i et dansk hjem.

DEN FØRSTE KONTAKT: På et orienteringsmøde i byen foreslog jeg, at asylansøgerne blev tilknyttet lokale familier. Der var bred opbakning, og på centret fik vi lov at sætte en plakat op oversat til arabisk. Vi fik også lov at fortælle på et informationsmøde, hvor der var en tolk til stede. Asylansøgerne var fyr og flamme og tilmeldte sig på stedet!

SÅDAN GJORDE VI: Sammen med en frivillig fra Red Barnets lokalafdeling dannede vi en arbejdsgruppe, hvor vi gennem hver vores netværk gik i gang med at finde de danske familier. I kirken tog jeg projektet med på prædikestolen. Det rygtedes hurtigt, at det var en god og vigtig opgave. Vi lavede en tilmeldingsseddel, hvor folk forpligtede sig

på at invitere en asylfamilie hjem én gang og besøge familien på centret én gang. Det var opgaven. At den var overskuelig og afgrænset var noget af grunden til, at det var så forholdsvis let at få folk til at melde sig - også travle børnefamilier. Så kunne man se, om det blev til mere. Jeg ved, at nogle stadig har kontakt via de sociale medier. En enkelt familie fra sognet har også besøgt deres asylfamilie der, hvor de nu er. Med til historien hører, at en lokal virksomhed tilbød sig som sponsor. Det betød, at danske familier tilmeldt projektet gratis kunne bestille en tre-retters menu fra et lokalt spisested, når de inviterede en asylfamilie på middag.

FEEDBACK: Vi har fået meget positive tilbagemeldinger både fra de danske familier, asylfamilierne og medarbejderne på centret. Det er tydeligt, at nogle barrierer er nedbrudt. Vi kunne sagtens forestille os at gøre det igen, hvis asylcentret på et tidspunkt genåbner.

UDFORDRINGER: Selvfølgelig var der sprogbarrierer. Nogle gange også større end forventet. Men med tegn og fagter og Google Translate kommer man langt.

SAMARBEJDE: Asylcentret var helt med på idéen, men havde for få ressourcer til selv at stå for logistikken.

GODE RÅD: Gør det enkelt. Det er vigtigt at få afstemt forventningerne på begge sider, så både asylfamilierne og de danske familier ved, hvad der er i pakken.

Da Nordsø Camping syd for Hvide Sande genåbnede som asylcenter i efteråret 2015, foreslog sognepræsten at tilbyde beboerne en dansk kontaktfamilie. Da centret lukkede igen i marts 2016, havde 34 af de 57 familier på centret spist middag i et dansk hjem og selv haft en dansk familie til middag.

” At invitere på middag er noget helt konkret, man kan gøre.

Daniel Dørken Kristiansen

Kontaktfamilier: Dåbsvidner blev venner

Fredericia: Nydøbte asylansøgere tilknyttede danske hjem

Da Center Bülow i Fredericia lukkede i juni 2016, var 33 asylansøgere - de fleste iranere - blevet døbt i Sct. Michaelis Kirke efter at have fulgt et længere undervisningsforløb. Og alle havde fået danske dåbsvidner, der stadig fungerer som venskabskontakter.

” Som menighed har vi fået en masse igen og lært noget vigtigt om åbenhed.

Ingrid Smidt

Hvad var det lige, der skete? Det spørger man stadig hinanden om i Sct. Michaelis Kirke i Fredericia. Da byens nedlagte kaserne i slutningen af 2014 blev omdannet til asylcenter, begyndte enkelte beboere at dukke op til søndagsgudstjenesten. Et år senere sad en større gruppe iranere på kirkebænkene hver søndag, fortæller tidligere sognemedhjælper **Ingrid Smidt**, der var frivillig koordinator.

DEN FØRSTE KONTAKT: Da asylcentret åbnede, inviterede missionshuset beboerne til julefest. Der kom hundrede asylansøgere sammen med to medarbejdere. De fleste var muslimer. Det blev en rigtig god aften. Bagefter fortalte medarbejderne, at det var første gang, de havde set folk så glade og smilende. Derefter begyndte et par beboere at komme i kirken om søndagen. De blev ved med at komme og tog flere med. De fleste var farsitalende iranere.

SÅDAN GJORDE VI: Vi begyndte at uddele søndagens tekster på engelsk og oversætte prædiken. Der blev også indkøbt tolkningsanlæg. Da flere gerne ville vide mere om den kristne tro og døbes, tilbød vi et parallellforløb på engelsk til kirkens kristendomskursus. Efter undervisningen var der altid masser af god kaffe, brød, ost og alt, hvad de kunne spise - de fleste var jo unge mænd. I knap 10 måneder havde vi kursus to timer hver onsdag. Først kom der otte, så 14 og så 22! Efter jul havde vi kontakt med omkring 40. Asylansøgerne etablerede selv et netværk, så vi kunne sende fælles sms-beskeder. Senere

begyndte vi også at sende søndagens tekster på farsi. Efterhånden som de blev klar til dåb, spurgte vi forskellige i menigheden, om de kunne tænke sig at være dåbsvidner og kontaktfamilier. Der var stor interesse, for folk kunne se, at det var vigtigt. Nogle inviterede dåbskandidaten hjem på kaffe eller middag på forhånd, måske sammen med en tolk, så de kunne lære hinanden lidt at kende.

FEEDBACK: Mange i menigheden fortæller, at den personlige kontakt til asylansøgere har betydet virkelig meget. Og asylansøgerne fortæller, at de har fået en ny familie i Danmark.

UDFORDRINGER: Pludselig var der rigtig mangel! Sproget var klart en udfordring, men de var gode til at oversætte for hinanden.

GODE RÅD: Det er vigtigt med danske dåbsvidner, der kan fungere som kontaktfamilier fremover, så det ikke kun er præsten eller nogle få i menigheden, der føler ansvar for de nydøbte.

REFLEKSION: Det har været en enorm glæde og opmuntring, at asylansøgerne begyndte at komme i kirken. Som menighed har vi fået en masse igen og lært noget vigtigt om åbenhed. Deres venlighed og gode humør har overrasket os. Vi kunne mærke, at de havde en god portion selvværd. Selv om de havde mange problemer, ønskede de ikke medlidenhed. Mange fortalte, at de godt kunne lide den liturgi, vi har i folkekirken. I kirken fandt de stilhed og et rum, som ikke findes andre steder.

Kultur Åben Kirke

Nykøbing Falster: Internationale aftener er tilløbsstykke

Siden starten i efteråret 2015 er Kultur Åben Kirke i Nykøbing Falster blevet en stor succes. Gymnasielærer **Merete Bandak** fra Lindeskovkirken er tovholder på de populære internationale aftener, der samler nysgerrige deltagere fra hele stiftet.

DERFOR: Ved et frokostmøde i kirken kom der et meget præcist forslag om, at vi som kirke skulle lave noget for de flygtninge, asylansøgere og indvandrere, der bor på vores kanter. Ikke kun for deres skyld. Det ville også være godt for os selv. Så vi nedsatte en initiativgruppe, der fik til opgave at finde ud af, hvad behovet var, hvad vi gerne ville, og hvad vi havde kræfter til.

DEN FØRSTE KONTAKT: I initiativgruppen er vi meget forskellige med forskellige kontakthaver. Det er klart en styrke. Den første tid gjorde vi i høj grad brug af de kontakter, som gruppen havde i forvejen, både ind i menigheden og til sprogskolen og Flerkulturelt Center i Nykøbing. Samtidig annoncerede vi i medierne og gik ud og delte programmer ud.

SÅDAN GJORDE VI: Vores koncept består af to adskilte dele - en kulturafdeling, hvor der ikke er noget som helst religion, og en kort gudstjeneste i kirken med sange, bøn og læsninger på flere sprog for dem, der vil det. Ofte har muslimer også haft lyst til at se, hvad der foregår i kirken. Aftenen starter med, at vi spiser sammen. Maden laver forskellige etniske grupper på skift. Vi har blandt andet haft mad fra Eritrea, Afghanistan, Iran, Syrien og Pakistan - og masser af danske tarteletter! Bagefter har vi forskellige lege, hvor vi er opdelt i bordgrupper.

Ofte synger vi nogle danske sange eller lytter til musik. Det er vigtigt, at folk snakker sammen ved bordene. Derfor har vi et fast punkt, hvor den ene halvdel af salen går over til den anden halvdel og finder en, de aldrig har snakket med. De skal så sætte sig og snakke sammen i fem minutter. Det virker! Det handler om konkret at facilitere, at folk får nogle kontakter på tværs.

FEEDBACK: Vores koncept har vist sig at være tiltrækkende. Etniske danskere fortæller, at de synes, det er utrolig dejligt at være med. Siden starten er der kommet omkring 100 hver gang. Ca. halvdelen har fremmed baggrund - heriblandt asylansøgere, der har fundet vej fra asylcentre på Lolland, og flygtninge i integrationsfasen. Mange spørger, om vi lige vil sende en sms og minde dem om næste gang. Folk synes, det er rart at være sammen.

UDFORDRINGER: Ikke alt går som planlagt. Første gang tænkte vi, at der måske ville komme 30 eller 40. Men der kom 100 - og de kom ikke kl. 18, men helt frem til kl. 19! Vores bordopdækning blev fuldstændig rendt over ende. Det handlede bare om at finde flere borde og mere mad.

GODE RÅD: Sørg for, at der står nogle fra kirken ved indgangen og byder folk velkommen og viser dem ind. Vi har også aftalt med nogle fra menigheden, at de er ekstra opmærksomme og går hen og taler med folk, der sidder alene. Vi vil gerne fremme en kultur, hvor vi ikke er os selv nok.

Kultur Åben Kirke i Lindeskovkirken i Nykøbing Falster er et tilbud til flygtninge, asylansøgere, indvandrere og etniske danskere om samvær på tværs af kulturer nogle timer en fredag hver anden måned.

” Vi vil gerne fremme en kultur, hvor vi ikke er os selv nok.

Merete Bandak

Lysgudstjeneste for verdens flygtninge

København: Domkirke inviterer asylansøgere

Asylansøgere og herboende flygtninge går i lysprocession sammen med biskoppen og præster fra Københavns Stift, når Københavns Domkirke i december inviterer til forbønsgudstjeneste for verdens flygtninge.

Siden 2008 har der været tradition for en lysgudstjeneste i Københavns Domkirke op til jul med bøn for mennesker på flugt. **Thyra Smidt**, leder af Mødestedet på Vesterbro, var blandt initiativtagerne til den særlige gudstjeneste, der arrangeres i et samarbejde mellem Mødestedet, Apostelkirken, Tværkulturelt Center og domkirken.

DERFOR: Det er oplagt at holde en forbønsgudstjeneste for verdens flygtninge i adventstiden, hvor vi på en særlig måde ser ud over os selv. Der bliver ved med at være behov for, at vi som kirke sætter fokus på de mange mennesker i verden, der er på flugt. Lysgudstjenesten giver mulighed for at møde nogle af de mennesker, vi ellers kun hører om, og sætte ansigter på.

SÅDAN GØR VI: Vi kontakter de nærmeste asylcentre og inviterer bredt - også gennem ikke-kirkelige netværk. Med gudstjenesten sætter vi fokus på, at tro betyder noget. Gennem årene har også mange muslimer deltaget. Vi bruger en enkel liturgi med en blanding af danske, engelske og arabiske salmer og læsninger på forskellige sprog. Et vigtigt element er muligheden for at tænde et lys og bede sin egen bøn ved et lyskors midt i kirken. Det benytter næsten alle sig af - også muslimer. Her bliver vi mindet om, at Jesus siger, at han er verdens lys. Efter gudstjenesten er der stående kaffebord. Det er vigtigt, at vi ikke bare ser os selv som hjælpere, men som medmennesker. Derfor skal der være tid til at snakke sammen.

FEEDBACK: Asylansøgerne synes, det er flot, at det er domkirken, hvor de store ting sker, der tager imod dem. For mange betyder det også meget at møde en biskop, der tager sig tid til at være sammen med dem. At opleve, at nogen tænker på dem, er med til at give håb midt i en usikker hverdag. For mange danskere er lysgudstjenesten blevet en fast juletradition - også selv om de normalt ikke kommer i kirken.

UDFORDRINGER: Som regel er det nødvendigt at hente asylansøgerne i busser fra centrene. Logistikken kan være lidt af en udfordring, for man ved aldrig helt, hvor mange der kommer.

SAMARBEJDE MED ASYLCENTRE: Centrene har været meget positive og bakket os op. Ofte har medarbejdere hjulpet med at få asylansøgerne godt af sted.

GODE RÅD: Giv så mange asylansøgere som muligt en opgave. Hvis der er altergang, er det en god idé at forklare, hvad det er, og om alle kan deltage. Og så er det vigtigt at være fleksibel. Det gør ikke noget, hvis alt ikke går helt som planlagt.

” Med denne gudstjeneste får folkekirken lejlighed til at vise, at vi er en del af et verdensomspændende fællesskab, hvor vi skylder hinanden forbøn. Vi kan ikke vende ryggen til verdens flygtninge. Der er nogle ting, som troen må færdes med og sige noget om og bede over. En gudstjeneste handler om, at vi må anråbe Vorherre om at passe på os og indgyde os barmhjertighed, så vi bliver menneskelige.

Peter Skov-Jakobsen, biskop i Københavns Stift

Praktik i kirke og genbrugsbutik

Erfaringer fra Vesterbro og Nordjylland

Asylansøgere har pligt til praktik i eller uden for asylcentret et antal timer om ugen. Mange asylcentre efterlyser eksterne praktikpladser. Genbrugskonsulent **Villy Pedersen** (VP) fra Mission Afrika og kirke- og menighedskoordinator **Kasper Aare Naicker** (KN) fra Apostelkirken på Vesterbro opfordrer kirker og genbrugsbutikker til at indgå aftale med asylcentre om praktikforløb.

NORDJYLLAND (VP)

Asylansøgere hjælper genbrugskonsulent

DERFOR: Et praktikforløb i en genbrugsbutik i nogle måneder kan hjælpe asylansøgere sprogligt og kulturelt, så det senere bliver lettere for dem at komme ind på arbejdsmarkedet. Samtidig kan asylansøgere være en stor hjælp i den enkelte butik, da mange er unge og stærke og for eksempel gerne løfter tunge ting.

SÅDAN GJORDE VI: Da vi manglede folk i den lokale genbrugsbutik, spurgte jeg nogle af de asylansøgere, der kom i kirken, om de havde lyst til at hjælpe. Fem sagde ja med det samme. Det handlede mest om sortering og klargøring af tøj og linned, og om at hjælpe med at hente ting i folks hjem. To iranere hjælper stadig fast i butikken en dag om ugen.

UDFORDRINGER: I begyndelsen vil der være sproglige barrierer, som kræver åbenhed og velvilje af den øvrige medarbejderstab.

FEEDBACK: Vi oplever, at asylansøgerne er taknemmelige for at få lov at hjælpe med konkrete opgaver.

GODE RÅD: Man skal sikre sig, at der er medarbejdere, der har tid og overskud til at vejlede asyl-

ansøgerne, både sprogligt og kulturelt, og at der er overskud til at rumme forskelligheden.

VESTERBRO (KN)

Asylpraktik i kirken

DERFOR: Asylansøgere har længe været en del af vores menighed. Hos os er en betydelig del af fællesskabet båret af frivillige hænder. Det er vi stolte af, da det harmonerer godt med evangeliets værdier om menigheden som en aktiv størrelse.

SÅDAN GØR VI: Vi indgår løbende aftaler med asylcentre om praktikforløb af ca. tre måneders varighed. Det fungerer absolut godt. En ugentlig opgaveliste er en god ramme om praktikken. Vi sørger også for tæt kontakt med praktikanten, så vi er til rådighed med input og løbende evalueringer.

UDFORDRINGER: Sproget - især hvis vi ikke har fælles sprog og alt foregår gennem en tolk. Et godt samarbejde forudsætter desuden fleksibilitet og en god portion tålmodighed. Praktikstedet skal være indstillet på, at opgaverne ofte bliver udført anderledes end forventet.

FEEDBACK: De praktikanter, vi har, sætter virkelig en ære i det. De er meget pålidelige og grundige.

GODE RÅD: Værdsæt tydeligt praktikantens indsats. Det betyder meget for praktikanten. Udrust praktikanten ordentligt til opgaven, oplær i for eksempel rengøringsmetoder og instruer tydeligt. Lyt og tag imod gode råd og input. Jeg vil uden et sekunds tøven anbefale praktikforløb til andre sognemenigheder!

Da en nordjysk genbrugsbutik manglede frivillige hænder, var flere af byens asylansøgere parate til at hjælpe. I dag hjælper asylansøgere fast i Mission Afrikas genbrugsbutik i Brønderslev. På Vesterbro har Apostelkirken gennem årene haft mindst 20 asylansøgere i godkendte praktikforløb.

” Asylansøgerne er taknemmelige for at få lov at hjælpe.

Villy Pedersen

Småbørnsmødre lærer dansk

Løgumkloster: Frivillige tilbyder kvindedansk

I Løgumkloster tilbyder frivillige fra det lokale kirkeliv danskundervisning en gang om ugen på byens asylcenter til småbørnsmødre fra Iran, Irak og Syrien.

” Det er sådan en fornøjelse at undervise kvinderne.

Ester Rønne Christiansen

På Center Aaløkke i Løgumkloster kan kvinder med børn under tre år lære dansk i en frivillig sprogcafé. Da småbørnsmødre normalt ikke har mulighed for at deltage i danskundervisning uden for centret, eftersom der ikke er pasningstilbud til deres børn, er caféen populær blandt familierne på centret. Tidligere lærer **Ester Rønne Christiansen** har været med fra starten sammen med tværkulturel konsulent i Luthersk Mission **Else Wiwe**.

DERFOR: Da asylcentret åbnede for to år siden, var vi nogle fra missionshuset, der tog med til et orienteringsmøde for at høre, hvordan vi kunne hjælpe. Der var ikke andre, der havde et tilbud om sprogundervisning for kvinder med børn under tre år. Mødrene vil jo også gerne lære dansk, så det var oplagt at starte her.

DEN FØRSTE KONTAKT: Inden vi kunne gå i gang, skulle vi godkendes som frivillige på centret med børneattest osv.

SÅDAN GJORDE VI: Vi var en lille gruppe, der blev enige om at tilbyde sprogcafé for kvinder en gang om ugen. To af os underviser, og andre leger med børnene i samme lokale. Det betyder, at børnene er trygge, og at mødrene får lært noget dansk. Gennem legen lærer børnene også ord og korte sætninger på dansk. Der kommer både kristne og muslimer i sprogcaféen. Da det foregår i et lokale på centret, er der ikke noget forkydende i det. Som regel er vi kun en lille gruppe, så der er gode muligheder for personlig kontakt. Det handler jo ikke kun om undervisning, men også om det menneskelige. Mange spørger, om vi ikke kommer ned på deres værelse bagefter og får

en kop te. Gennem sprogcaféen har flere fået danske kontaktfamilier og et større netværk i byen.

FEEDBACK: Vi oplever kvindernes umiddelbare glæde og begejstring. De er meget taknemmelige og vil så gerne lære. ”Kunne I ikke gøre det hver dag?” spørger de. Det er sådan en fornøjelse at undervise dem. Det er win-win.

UDFORDRINGER: Inden vi starter, skal vi rundt og banke på dørene for at minde kvinderne om, at det er i dag, der er undervisning. For mange går dagene i ét. Der er stor udskiftning blandt beboerne på centret, så manglende kontinuitet er også en udfordring. Når nye kommer til, starter vi forfra. Ofte er der store niveauforskelle. En er måske analfabet, en anden har aldrig lært det latinske alfabet, og en tredje er universitetsuddannet. Så er det nyttigt at kunne opdele i grupper. Vi bruger et enkelt materiale med billeder, hvor de danske ord står nedenunder. Google Translate på mobiltelefonen er en stor hjælp!

SAMARBEJDE MED ASYLCENTER: Medarbejderne er meget positive. De ved godt, at vi kommer fra kirken, men det har aldrig givet anledning til problemer.

GODE RÅD: Bare gå i gang! Man behøver ikke at være uddannet lærer for at starte en sprogcafé, selv om det er en fordel at vide lidt om, hvordan man lærer et nyt sprog. Man lærer ved at gøre det. Og man må gerne være kreativ. Vi prøver at støtte op om den enkelte frivillige og opfordrer til, at de frivillige sparrer med hinanden.

Tegne/male workshop

Kolding: Kirkemedarbejder spreder glæde blandt børn og voksne

Det summede af liv og skaberglæde i det store lokale på den tidligere efterskole, hvor fem lange borde var dækket med avispapir. Med tilbuddet om en kreativ workshop på asylcentret, hvor de fleste beboere var syriske krigsflygtninge, ønskede kirke- og kulturmedarbejder **Elizabeth Padillo Olesen** fra Kolding Provsti at give beboerne en pause midt i en usikker ventetid. Foreløbig er det blevet til fem workshops i samarbejde med frivillige fra lokale kirker.

DERFOR: Alle asylansøgere kæmper med savn og svære minder. Nogle er meget ensomme. Det er godt for dem at gøre noget kreativt sammen. Mange oplever umiddelbar glæde ved at få mulighed for at skabe noget.

DEN FØRSTE KONTAKT: En frivillig på centret gav mig idéen, da jeg spurgte, hvordan kirken kunne hjælpe. Tid og lokale blev aftalt med centrets leder, og så mødte vi op med maling, pensler og 20-30 lærreder. Vi havde også kiks, frugt og juice med.

SÅDAN GJORDE VI: Inden vi gik i gang, gik jeg rundt på gangene med min guitar sammen med nogle af de frivillige og sang og inviterede. Sangen gjorde folk nysgerrige. For mange asylansøgere fra Syrien var det første gang, at de arbejdede med pensel og lærred. Flere af dem var meget talentfulde, så det blev et rigtig flot resultat. Det er vigtigt at lade asylansøgere skabe noget, de kan være stolte af. Jeg kunne mærke, at det betød noget for dem at få lov at vælge farver og motiv. Ind imellem sang jeg nogle sange, som var lette

at synge med på. Efterhånden begyndte folk at åbne op og synge med. Bagefter fortsatte de med at synge syriske og kurdiske sange. Da vi var færdige, blev alle billederne udstillet i et lokale på centret. Det betyder noget, at asylansøgerne ser, at vi værdsætter det, de laver.

FEEDBACK: Deres glæde og tilfredsstillelse var meget tydelig. En 12-årig dreng blev tilbage og hjalp med at rydde op. Jeg kunne se glæden i hans øjne, da jeg gav ham et billede og sagde til ham, at jeg virkelig ønskede, at han måtte få lov at blive i Danmark og få en god uddannelse. "Hvornår kommer I igen?" spurgte han.

UDFORDRINGER: Sproget viste sig ikke at være et stort problem. De var gode til at oversætte for hinanden, når vi forklarede om de ting, vi skulle bruge, hvordan de skulle rense penslen, hver gang de skiftede farve - og at vi skulle spare på den dyre maling! Men da vi en anden gang havde en tolk med, der talte arabisk, gik det hele selvfølgelig lettere.

GODE RÅD: Sang og musik er med til at åbne op og skabe en afslappet stemning. Når vi begyndte at synge, kom folk. Sørg for at have nok frivillige, der kan snakke med asylansøgerne og hjælpe med det praktiske, så alle får glæde af at være med. Det er særlig vigtigt, når der er mange børn. Ikke alle forældre magter at holde opsyn med deres børn. Det er også en hjælp, hvis der er frivillige med kunstnerisk erfaring, der kan inspirere asylansøgerne til at udtrykke sig kreativt.

Interessen var stor, da beboerne på to sønderjyske asylcentre sidste år fik tilbud om tre timers tegne/male workshop. Resultatet blev et righoldigt udvalg af motiver fra kurdiske flag til blomster, huse og frodige landskaber.

” Det er vigtigt at lade asylansøgere skabe noget, de kan være stolte af.

Elizabeth Padillo Olesen

Tøjbutik og symaskiner

Sommersted: Frivillige sorterer tøj og starter syværksted

I Sommersted var sognepræsten og frivillige fra menigheden med til at koordinere det frivillige engagement på byens asylcenter. Opbakningen var stor, og da centret lukkede i sommeren 2016, havde omkring 20 frivillige været aktive på centret.

” Gennem vores tid som frivillige på centret har vi fået nye venner, der er blevet som vores familie.

Pia Hansen

Da de første syriske familier flyttede ind på den nedlagte ungdomsskole i Sommersted i 2014, var tidligere folkeskolelærer **Pia Hansen** ikke i tvivl om, at det var her, hun ville gøre en indsats som frivillig. På asylcentret stod hun blandt andet for en second hand tøjbutik og et syværksted, mens hendes mand organiserede fodbold.

DERFOR: Jeg blev frivillig på asylcentret, fordi jeg vidste, at det ville gøre en forskel. Her var mennesker, der havde brug for menneskelig omsorg. Som frivillig kunne jeg have hjertet og sjælen med.

DEN FØRSTE KONTAKT: Jeg henvendte mig på centret og spurgte, hvad der var brug for. Efter kort tid blev jeg spurgt, om jeg ville stå for centrets second hand shop - en tøjbutik, hvor beboerne i den første tid kunne hente tøj gratis og derefter betalte et symbolsk beløb.

SÅDAN GJORDE VI: Tøjbutikken havde åbent to dage om ugen. Som koordinator var det mig, der lavede tidsplan for de 8-10 frivillige og sørgede for, at de ting, som folk i byen donerede til centret, blev lagt pænt ud og pakket sammen igen. Ellers handlede det meget om at servicere folk, når de kom i butikken. Mange af beboerne kom igen og igen og syntes næsten, at vi blev som en slags familie. Mange havde meget brug for at snakke og delte rigtig meget med os. Nogle kom man til at tale mere med og fandt ud af, hvad det var for mennesker, man stod overfor. Somme tider blev vi inviteret på kaffe på folks værelser, så vi kunne få en længere snak. Jeg startede også et sy- og strikkeværksted en gang om ugen.

En butik i byen donerede brugte symaskiner, og andre donerede stof. Det hele foregik meget på beboernes præmisser. De hjalp virkelig hinanden. Samtidig var der tid til at sidde og snakke. Det var ikke kun kvinder, der kom. Mange af mændene havde arbejdet som skræddere i Syrien og sad også ved symaskinerne.

FEEDBACK: Vi fik en masse positiv feedback. Når folk fik noget i tøjbutikken, sagde de gang på gang tak, fordi Danmark havde taget imod dem. Mange ville rigtig gerne have personlig kontakt. Vi kunne mærke, at de havde brug for at føle sig set som mennesker. Fra byen var der stor opbakning. Foruden os, der var aktive på centret, var der mange, der gerne ville kaldes på og hjælpe med for eksempel at bage en kage.

UDFORDRINGER: Den største udfordring var nok sproget. Det er svært at få en dybere samtale, hvis man ikke har fælles sprog.

SAMARBEJDE MED ASYLCENTER: Medarbejderne var tydeligvis glade for, at vi var der.

GODE RÅD: Jeg vil opfordre alle, der bare har den mindste gnist af lyst til at se, hvad det er for en verden, til at gå på besøg på et asylcenter. Mange holder sig tilbage, fordi det er så fremmed for os. Men hop ud i det!

REFLEKSION: At være frivillig på et asylcenter har givet min mand og mig virkelig megen glæde. Gennem vores tid på centret har vi fået nye venner, som vi stadig besøger, og de besøger os. De er blevet som vores familie.

Verdenscafé

Samsø: Sognegård blev samlingssted

Der spilles skak, bordfodbold og billedlotteri, undervises i dansk og drikkes masser af kaffe og te, når asylansøgere, flygtninge og andre udlændinge på Samsø mødes med fastboende samlinger og en af øens præster til Verdenscafé lørdag eftermiddag i sognegården i Tranebjerg. Navnet har slået an, så alle føler sig velkomne, fortæller sognepræst **Johannes Glenthøj**, der tog initiativ til caféen i efteråret 2015.

DEN FØRSTE KONTAKT: Vi havde puslet med idéen et stykke tid, og da asylcentret genåbnede, indkaldte vi til et åbent møde. Interessen var stor, så vi besluttede at starte. Menighedsrådet bakkede op, og en fra menighedsrådet er fortsat tovholder. En gruppe syriske flygtninge, der bor på øen og har fået asyl, har været helt afgørende som brobyggere - i begyndelsen til andre arabisktalende, men senere også til andre grupper.

SÅDAN GØR VI: Verdenscaféen er åben fire timer lørdag eftermiddag i sognegården. I begyndelsen gik det bragende stærkt. Frivillige hentede folk fra asylcentre, og der var stor entusiasme. Siden fandt det et mere roligt leje, hvor forskellige grupper er kommet lidt på skift. En sidegevinst ved caféen har været, at det er lykkedes at få åbnet sognegårdshaven som offentligt have. Nu bruger asylansøgerne den flittigt. En andet projekt var en julestald i december i kirkens kapel, som kristne fra Syrien var med til at lave. Mange muslimer var meget interesserede, og nogle ville efterfølgende gerne se kirken. Vi har også en kristen arabisk gruppe, der mødes i sognegården,

samt en iransk gruppe, der slutter op om månedlige taizégudstjenester og serverer iransk mad.

SAMARBEJDE MED ASYLCENTER: Da de første asylansøgere blev indkvarteret på Samsø, gik jeg hen på asylcentret og tilbød min hjælp. Centerlederen præsenterede mig for beboerne, og næste søndag kom 50 asylansøgere til gudstjenesten! Sådan blev det dog ikke ved. Men som præst har jeg altid haft et godt forhold til ledelsen på asylcentre herovre og kunnet komme og sætte opslag op og snakke med beboerne.

UDFORDRINGER: I starten vrimlede det med børn i alle størrelser i caféen. Vi lærte, at det er vigtigt at have frivillige nok til at formidle, hvordan man agerer som børnefamilie i et offentligt rum i Danmark.

GODE RÅD: Inddrag de voksne og giv dem medansvar. Når der er mange børn, skal legetøj og spil udleveres og ikke bare ligge fremme. Når ting bliver ødelagt, skaber det let frustrationer.

REFLEKSION: Verdenscaféen har givet os en kontakthold, som vi ellers ikke havde haft. Caféen er en platform, hvor flygtninge og danskere kan mødes om alt fra brædspilturnering til dyrkning af grøntsager, strikkeklub og boldspil. Her kan vi tale sammen og prøve nogle ting af. Folk ved, at jeg er præst, og at kirken har nogle tilbud til de kristne, men religion har ikke givet anledning til konflikter. I caféen er der plads til alle – med og uden tørklæde.

Verdenscaféen på Samsø startede i efteråret 2015 som et samarbejde mellem sognepræsten, frivillige fra Venligboerne og en gruppe syriske flygtninge, der ønskede et samlingssted, hvor øens asylansøgere og flygtninge kunne mødes med danskere. Verdenscaféen støttes af menighedsrådet.

” I caféen er der plads til alle – med og uden tørklæde.

Johannes Glenthøj

Kirken som vejtkro - dengang og i dag

Nørrebrokirke har inviteret asylansøgere til internationale gudstjenester i 30 år

Siden 1986 har Kingos Kirke på Nørrebro tilbudt månedlige gudstjenester på engelsk for nyankomne asylansøgere. De sidste år har asylansøgere også deltaget i den årlige menighedslejr.

” Der er noget særligt over at holde gudstjeneste for mennesker, der står med livet i hænderne, og række dem det kristne evangelium.

Arne Kappelgaard

Gennem tre årtier har en rød murstenskirke i en sidegade til Nørrebrogade dannet rammen om det første møde med kirken i Danmark for iranere, irakere, tamiler, pakistanere, armeniere, bosniere, rumænere, afrikanere, syrere og mange andre. Kristne såvel som muslimer. Troende som ikke-troende. Nogle har ønsket undervisning i den kristne tro og er blevet døbt. Andre kom kun en enkelt gang. De mange års møder med mennesker på gennemrejse har sat mærkbare spor i den danske menighed, fortæller sognepræst **Arne Kappelgaard**.

”De engelske gudstjenester har skabt en åbenhed for folk med udenlandsk baggrund. Adskillige i menigheden har fået øjnene op for rigdommen ved at møde internationale kristne. I dag har vi den glæde, at mindst én ud af 10 ved vores danske gudstjenester er flygtning eller indvandrer, og både asylansøgere og herboende flygtninge deltager i vores menighedslejr.”

Behov for at åbne folkekirken

Sognepræsten tog oprindelig initiativ til de internationale gudstjenester, fordi han så et behov for at åbne folkekirken for kristne fra andre lande.

”Vi tænkte, at på et asylcenter måtte der være behov for, at kristne kunne komme til gudstjeneste på engelsk. Så vi prøvede at invitere på asylcentret Sandholm, som dengang var en fremmed verden for os. Vi har altid oplevet en velvilje hos medarbejderne til at hænge plakater op for det, der sker uden for centret. Første gang sendte vi en personbil, der blev fyldt. Anden gang sendte vi to personbiler. Da stod der 35 og ventede! De næste

10 år kom der altid en busfuld. Som menighed oplevede vi, at vi havde kapacitet til at påtage os opgaven at byde asylansøgere velkommen i kirken, uanset om de var velkomne i Danmark,” fortæller Arne Kappelgaard, der også har døbt enkelte asylansøgere, hvoraf nogle senere har fået afslag på asyl.

”I det her arbejde vil vi se mennesker, vi er kommet til at forstå og holde af, få afslag. Det skal vi kunne holde til,” understreger han.

Kirken som vejtkro

I årenes løb har alle været velkomne til de internationale gudstjenester i Kingos Kirke uanset tro og bevæggrund. Det er de fortsat.

”Der er noget særligt over at holde gudstjeneste for mennesker, der står med livet i hænderne, og række dem det kristne evangelium. Somme tider har der været muslimer, hvor man må gå ud fra, at de reelt aldrig har hørt evangeliet før. Det giver en særlig intensitet. Men også det at møde kristne flygtninge, hvor man ser, hvor meget kristentroen har kunnet bære dem igennem,” siger Arne Kappelgaard.

”Jeg ser vores gudstjenester som en vejtkro, hvor folk kan hvile ud og tanke op åndeligt til den videre rejse. Nogle kommer bare for at få en udflugt fra asylcentret. De er også velkomne. Andre kommer, fordi det er første gang, de har lejlighed til at se en kristen gudstjeneste uden frygt. Og andre igen kommer - eller tager tilbage - med en erfaring af, at nu hvor de har mistet alt på denne jord, har de trods alt ikke mistet Gud.”

Inspiration

Om folkekirken

Idékatalog

Værd at vide

- om flygtninge med traumer

Tal og fakta

Om folkekirken

Medlemskab • Døb • Konfirmation • Bryllup • Begravelse

Hvor mange medlemmer har folkekirken?

Den 1. januar 2016 havde folkekirken 4.387.571 medlemmer. Det svarer til 76,9 procent af den danske befolkning.

Hvordan bliver man medlem?

Personer, der bliver døbt i folkekirken som børn eller voksne, bliver automatisk medlemmer af folkekirken. Hvis man ikke er døbt i folkekirken, skal man henvende sig på kirkekontoret. Man kan også melde sig ind på folkekirkens hjemmeside via en elektronisk blanket. Man er først medlem, når den lokale sognepræst har behandlet anmodningen.

Kan en asylansøger blive medlem?

Ja. En asylansøger har som udgangspunkt ikke dansk cpr-nummer, men asylansøgere, der døbes i folkekirken, skal tildeles et administrativt (midlertidigt) cpr-nummer, som bruges ved registrering af dåben. Hvis der foreligger verificerede oplysninger fra hjemlandet om fødested/dato/forældres navne m.m., kan der udstedes en dåbsattest. Ellers kan den registrerede dåb bekræftes i brevform. Medlemskabet af folkekirken bevares, også hvis asylansøgeren ikke får asyl i Danmark.

Hvad koster det?

Folkekirkens medlemsbidrag opkræves over kirkeskatten. Medlemmerne betaler i gennemsnit 0,88 procent af deres skattepligtige indkomst i kirkeskat.

Hvornår kan en asylansøger blive døbt?

Det forudsættes normalt, at asylansøgeren har fulgt et længere dåbsforberedende forløb hos en præst. Det er ikke tilladt at døbe børn under 18 år uden forældrenes samtykke. Der henvises til "Vejledning omkring kirkers kontakt med og evt. dåb af muslimske asylansøgere" udgivet af Folkekirke og Religionsmøde. Se www.religionsmoede.dk

Kan en asylansøger blive konfirmeret?

Ja. En asylansøger, der er døbt i folkekirken, har ret til at blive konfirmeret. En asylansøger, der er døbt i en anden kristen kirke, kan rette henvendelse til den lokale sognepræst.

Kan asylansøgere blive gift i folkekirken?

Asylansøgere kan normalt ikke gifte sig, mens deres asylsag er under behandling. I nogle tilfælde er der dog mulighed for dispensation. I så fald skal opholdskommunen udstede en prøvelsesattest.

Dødsfald og begravelse

En asylansøger, der ved dødsfald ikke var medlem af folkekirken, vil normalt få en borgerlig begravelse. Det er dog muligt at aftale en kirkelig begravelse med en præst. I så fald betales der for begravelsen. Der kan udbetales begravelseshjælp efter gældende takster. Personer, der ikke er medlemmer af folkekirken, har både mulighed for bisættelse og kistebegravelse på en kirkegård.

Se mere på www.folkekirken.dk

” Undervurder aldrig din handling. Med en enkelt lille gestus kan du ændre et menneskes liv.

*Emile Djonga Samba
Flygtning fra DR Congo*

Idékatalog

Folkekirkens møde med asylansøgere: Inspiration til sognemenigheder

De fleste asylcentre har et velfungerende samarbejde med frivillige fra lokalsamfundet og efterspørger mennesker med tid, overskud og livserfaring, der vil stå for aktiviteter på centret. Centrets frivilligkoordinator koordinerer de frivilliges aktiviteter. Da et asylcenter er et religionsneutralt rum, er religiøse aktiviteter ikke tilladt på centrene, men de fleste centre formidler gerne information om aktiviteter uden for centret.

START HER

MØD OP til informationsmøder, når et nyt asylcenter åbner. Tag imod en invitation til åbent hus på centret. Snak med beboere og medarbejdere.

SAMARBEJDE: Find ud af hvad andre frivillige allerede gør på asylcentret og i lokalområdet. Undersøg muligheder for samarbejde med andre kirker/foreninger.

KONTAKT ASYLCENTRET: Aftal et møde med centrets ledelse og frivilligkoordinator, lyt til dem og spørg ind til konkrete behov (indsamling af brugt tøj, cykler eller legetøj, hjælp til aktiviteter for børn/voksne, danske samtalepartnere osv.). Har kristne beboere ønsket kontakt med kirken? Er det muligt at sætte information om gudstjenester og arrangementer op på centrets opslagstavle, gerne på flere sprog og med kontaktoplysninger på den lokale præst?

HILS på beboerne – på centret og på gaden.

VELKOMSTPLAKAT: Sæt en plakat med velkommen på forskellige sprog op i kirkens udhængsskab. Annoncér på engelsk, hvor-
når der er gudstjeneste/andre aktiviteter.

ÅBEN KIRKE: Lad kirken stå åben i dagtimerne til personlig bøn og lystænding.

BIBLER: Indkøb bibler på forskellige sprog og lad dem ligge fremme i kirken.

KIRKEBØN: Nævn asylcentret, dets beboere og deres hjemlande i kirkebønnen.

KIRKEBLAD: Bring interview med en asylansøger.

ARBEJDSGRUPPE: Nedsæt en arbejdsgruppe med ansvar for koordinering.

SPØRGSMÅL TIL OVERVEJELSE

Hvad vil vi?
Hvilke ressourcer har vi?
Hvad gør andre allerede?
Hvad kan vi få lov at gøre?
Hvad kan vi tilbyde som kirke?

AKTIVITETER PÅ CENTRET

ASYLCAFÉ: Bliv frivillig i centrets café med samvær, spil og hygge.

BRUGT TØJ OG LEGETØJ: Start en lokal indsamling. Brug gerne Facebook.

BØRN: Tilbyd kreative og/eller musikalske aktiviteter for centrets børn.

HJEMMEBAG: Gå på besøg med hjemmebagt kage og tid til at snakke.

KVINDEDANSK: Tilbyd sprogcafé for kvinder med børn under tre år. *

SPORT: Fodbold og andre sportsaktiviteter giver gode oplevelser sammen, uden at man behøver fælles sprog.

STRIKKEKLUB OG SYVÆRKSTED: Start en strikkeklub for kvinder. Anskaf et par brugte symaskiner og start et syværksted. *

TØJBUTIK/SECOND HAND SHOP: Bliv frivillig i centrets tøjbutik. *

VAFFELBAGNING: Gå på besøg med dej, vaffeljern og godt humør!

UDEN FOR CENTRET

BESØG I ET DANSK HJEM: Tilbyd asylansøgere at spise middag hos en dansk familie – og efterfølgende at få besøg af den danske familie. *

BESØGSBABY: Tag mødre og babyer med på besøg på det lokale plejehjem. Det giver glæde, når de ældste og de yngste mødes. Læs mere på kk.dk/besoegsbaby.

BINGO: Start en café med kaffe og bingo. Bed byens handlende sponsorer gevinster.*

BONDEGÅRDSBESØG: Hils på en lokal ko!

FODBOLD OG FÆLLESKAB: Arranger fodboldkampe i den lokale sportshal.

FOLKEDANS: Inviter til et musikalsk kulturmøde med folkedans/kædedans fra flere lande.

GÅ-DANSK: Gå en tur sammen med asylansøgere og introducer nye danske ord undervejs.

JULEFEST: Festaften med juletræ, konkurrencer og kaffebord. Fortæl om danske juletraditioner og hvorfor kristne fejrer jul. *

KAFFE OG KULTURMØDE: Bed en asylansøger fortælle om kulturmødet til en sogneaften – set med andre øjne.

MANDE- OG KVINDEKLUBBER med indendørs- eller udendørsaktiviteter er ofte populære.

MIDDAG PÅ TVÆRS: Måske har asylansøgere lyst til at lave mad til en venskabsmiddag i sognehuset. *

MULTICAFÉ/VERDENSCAFÉ: Inviter på kaffe, spil, håndarbejde og forskellige aktiviteter i samme rum. *

SPROGCAFÉ: Tilbyd frivillig samtaletræning og lektiehjælp.

TEA PARTY: Inviter kvinder fra asylcentret til tea party i et dansk hjem.

TONER PÅ TVÆRS: Et tværkulturelt møde mellem danskere, flygtninge, asylansøgere og andre udlændinge omkring sang, musik, dans og digte med internationalt kaffebord.

TVÆRKULTURELLE SOMMERLEJRE: Vær opmærksom på de tværkulturelle sommerlejre, der hvert år arrangeres af kirker og kirkelige organisationer ud over landet.

UDFLUGTER: Arranger korte ture i lokalområdet eller længere udflugter til attraktive udflugtsmål med aktiviteter for børn og voksne.

VENSKABSKONTAKTER: Mange flygtninge efterspørger én-til-én kontakt med danskere. Gør opmærksom på muligheden for at få en dansk venskabskontakt gennem Dansk Flygtningehjælp, Røde Kors, Venligboerne eller en sognemøde: Se www.venskabskontakt.dk *

ÆBLESKIVER: Inviter på æbleskiver, juletræsdyntning og uformel julehygge i december.

I KIRKEN

BIBELCAFÉ: Tilbyd en bibelstudiegruppe med samtaler om den kristne tro og praksis.*

BØRNEKLUB: Tilbyd at hente asylbørn til børneklub og inviter dem med på børnelejr. Forklar hvad der skal foregå, og hvad børnene får ud af at være med.

HELLIGTREKONGER: Hold en international gudstjeneste, der markerer de hellige tre kongers komme fra andre verdensdele med gaver til Jesusbarnet.

HØSTFEST: Inddrag asylansøgere og bed dem fortælle om høsttraditioner i deres land.

INTERNATIONAL CAROL SERVICE:

Syng julen ind med julesange fra hele verden, engelske mince pies og julelækkerier fra forskellige lande.

INTERNATIONAL GUDSTJENESTE:

Arranger en engelsksproget gudstjeneste med kaffebord og inddrag om muligt asylansøgere i planlægning og gennemførelse. Inviter herboende nydanskere og gør brug af deres netværk. Tilbyd gratis transport/ afhentning fra asylcentre. *

KONFIRMANDER: Inviter en asylansøger til at fortælle for kirkens konfirmander.

KRISTENDOMS- OG DÅBSUNDERVISNING: Kontakt andre, der har prøvet det før. Sørg for, at asylansøgeren får en bibel på modersmålet og møder en præst/kirke- lig medarbejder, der taler hans/hendes sprog. Henvi gerne til velrenommerede websites og satellitkanaler som SAT 7. *

LYSGUDSTJENESTE FOR VERDENS

FLYGTNINGE: Hold en forbønsgudstjeneste for mennesker på flugt, forfulgte kristne og andre religiøse mindretal. *

PINSE PÅ FLERE SPROG: Inviter kristne asylansøgere til at læse en tekst pinsedag.

GUDSTJENESTEN

INDDRAG ASYLANSØGERE OG

FLYGTNINGE: Uddeling af salmebøger, ind- og udgangsbøn, sang, nadveruddeling, kaffebrygning, oprydning eller andet. Mange vil meget gerne hjælpe.

BØRN: Tilbyd aktiviteter for børn under gudstjenesten, så det er en god oplevelse for hele familien at komme i kirken.

FADERVOR: Lad alle bede med på Fadervor på deres eget sprog.

FREDSHILSEN: Giv hinanden hånden og ønsk Guds fred.

KIRKEKAFFE/FROKOST: Giv mulighed for at tale sammen efter gudstjenesten over en kop kaffe. Måske har asylansøgere lyst til at lave kirkefrokost en søndag.

LITURGI på flere sprog: Anskaf højmesse- liturgien på relevante sprog. Liturgi på engelsk, tysk, fransk, spansk, italiensk, serbisk, arabisk, farsi og tigrinya: Kontakt Folkekirkens Asylsamarbejde eller Tværkulturelt Center.

LYSTÆNDING: Giv mulighed for lystænding under/efter gudstjenesten.

SALMER/SANGE: Fortæl hvilke salmer, der skal synges, og hvornår menigheden skal rejse sig/sætte sig. Lær at synge en salme eller kristen sang på et andet sprog.

SØNDAGENS TEKSTER kan løbende downloades på engelsk, arabisk og farsi på <http://vesterborglandettrydekirker.dk/landet-ryde-kirker/asylcenter>. Bed en asylansøger læse en tekst højt på sit modersmål.

TOLKNING: Tilbyd om muligt oversættelse til relevante sprog. Anskaf et tolkningsanlæg.

ANDET

FLYT EN FLYGTNING: Tilbyd at hjælpe, når en flygtning flytter til kommunen.

FLYGTNINGE SOM FRIVILLIGE: Tænk flygtninge og asylansøgere med i kirkens liv. Spørg hvad de har lyst til, hvad de er gode til, og hvad de savner. Bed dem hjælpe i kirken.

PRAKTIK: Tilbyd en praktikplads i kirken eller en genbrugsbutik. *

INSPIRATION: Stiftsudvalg, Tværkulturelt Center og andre kirkelige organisationer tilbyder løbende inspirationskonferencer, temadage, gudstjenester og andet, hvor flygtninge og asylansøgere medvirker.

* Se Case stories side 28-44

Værd at vide

Om asylansøgere

- Asylansøgere er mennesker med ressourcer og livserfaring. De har haft et liv, før de kom til Danmark.
- Asylansøgere befinder sig i en livskrise og er stærkt påvirket af ventetiden og uvisheden om udfaldet af deres asylsag.
- Mange asylansøgere har efterladt ægtefælle og børn under usikre forhold i krigszoner eller transitlande. Det fylder sind og tanker.
- Asylansøgere bestemmer ikke selv, hvor de vil bo, og flyttes typisk flere gange, mens deres asylsag behandles - ofte med kort varsel.
- Asylansøgere, der får asyl, bliver typisk overflyttet til en anden kommune, hvor de skal gennemgå et kommunalt integrationsprogram med sprogskole og praktikforløb.

VENSKABSKONTAKTER

Nationalt netværk:
www.venskabskontakt.dk

Om flygtninge med traumer

Det skønnes, at mellem en tredjedel og halvdelen af alle asylansøgere og flygtninge i Danmark har psykiske traumer. Traumer er normale menneskelige reaktioner på voldsomme og chokerende begivenheder. Traumer kan både skyldes begivenheder i hjemlandet, oplevelser under flugten til Danmark og tabet af alt det velkendte i hjemlandet.

Flygtninge reagerer forskelligt på traumatiske oplevelser. Almindelige reaktioner er øget stress og uro, søvnbesvær, flashbacks (genoplevelse af de traumatiske begivenheder), isolation og forsøg på at undgå situationer, der fremkalder minder om det skete (bestemte lyde, lugte, billeder osv.). Nogle flygtninge er så påvirkede af for tiden, at de får diagnosen posttraumatisk stresssyndrom (PTSD). Traumer påvirker hele familien - også børnene.

Mange flygtninge med traumer er stærke mennesker, der er i stand til med tiden at tilpasse sig den nye virkelighed i eksil. Det er særlig vigtigt, at flygtninge med traumer føler sig velkomne, er sammen med deres familie og hurtigt opbygger relationer til danskere, der kan støtte i hverdagen og være med til at genopbygge tilliden til andre mennesker.

Læs mere: www.traume.dk

Gode råd

- Inddrag i videst muligt omfang asylansøgere i en planlagt aktivitet.
- Spørg gerne ind til familie, tro, traditioner og højtider i hjemlandet, men spørg ikke om årsager til flugt, fængsel eller tortur.
- Giv ikke op, selv om der kun er lidt fælles sprog.
- Afstem forventninger. Forklar så detaljeret som muligt.
- Vær fleksibel. Ting går sjældent som planlagt!
- Del erfaringer med andre. Lyt og lær af dem, der har prøvet det før.

RÅDGIVNING OG RESSOURCER

Folkekirkens Asylsamarbejde
www.asylsamarbejde.dk

Tværkulturelt Center
www.tvaerkulturelt-center.dk

Dansk Flygtningehjælp
www.drc.dk

Tal og fakta

Asylansøgere • Flygtninge • Migranter

HVOR MANGE (juli 2016)

Alle af udenlandsk herkomst: 719.788
- heraf udenlandske statsborgere: 467.555
- født i Danmark: 166.899

OPHOLDSGRUNDLAG

Udenlandske statsborgere kan opholde sig i Danmark, hvis de opfylder visse betingelser. Betingelserne afhænger blandt andet af nationalitet. Nordiske statsborgere kan frit opholde sig, studere og arbejde i Danmark. EU/EØS-statsborgere kan indrejse og opholde sig her i en kortere periode - og i længere tid, hvis de arbejder eller studerer. Statsborgere fra andre lande kan søge om opholdstilladelse på baggrund af asyl, familiesammenføring, arbejde eller studier.

ASYLANSØGERE: Personer, der søger om at blive anerkendt som flygtninge. I asylproceduren undersøges ansøgerens forklaring. Asylansøgere skal i udgangspunktet opholde sig i et asylcenter.

FLYGTNINGE: Personer, der ufrivilligt har forladt deres hjemland, fordi de risikerer at miste livet, blive fængslet eller udsat for tortur i hjemlandet på grund af race, religion, politisk aktivitet eller lignende – eller fordi de behøver beskyttelse på grund af krig eller væbnede konflikter i hjemlandet.

KVOTEFlygtninge: Personer med beskyttelsesbehov udvalgt til genbosættelse i et andet land gennem UNHCR. Danmark modtager hvert år ca. 500 flygtninge direkte fra flygtningelejre ude i verden. Kaldes også FN-flygtninge.

MIGRANTER: Personer, der af egen vilje er rejst til et andet land - som regel for at arbejde med

henblik på at skabe sig et bedre liv. For forskellige kategorier gælder forskellige regler.

FAMILIESAMMENFØRING: Personer med opholdstilladelse i Danmark kan søge om familiesammenføring med ægtefælle og mindreårige børn, hvis de opfylder visse betingelser.

ANERKENDTE FLYGTNINGE: HVILKEN STATUS?

Flygtninge, der får asyl i Danmark, får enten konventionsstatus, B-status eller midlertidig beskyttelsesstatus ifølge Udlændingelovens § 7:

K-status (konventionsstatus) (§ 7,1)
Blåt konventionspas. 2 års midlertidigt ophold med henblik på varigt ophold. Kan søge om familiesammenføring.

B-status (individuel beskyttelses/de facto status) (§ 7,2)
Gråt fremmedpas. 1 års midlertidigt ophold. Gives efter det første år for højst 2 år ad gangen. Kan søge om familiesammenføring.

Midlertidig beskyttelsesstatus (§ 7,3)
1 års midlertidigt ophold. Gives efter 3 år for højst 2 år ad gangen. Kan normalt først søge om familiesammenføring efter 3 år.

ASYLCENTRE

I oktober 2016 var der 69 asylcentre i Danmark – heraf 4 modtagecentre (et for uledsagede mindreårige), 2 udrejsecentre, 13 børneindkvarteringscentre og et omsorgscenter med særlig indkvartering for kvinder. Antallet af centre justeres løbende i forhold til aktuelle asyltal.

Se opdateret oversigt: www.nyidanmark.dk

ASYL I DANMARK - hvem og hvor mange

2015

Asylansøgere	
Syrien	8.608
Iran	2.787
Afghanistan	2.331
Eritrea	1.740
Statsløse	1.734
Irak	1.537
Somalia	257
Øvrige	2.322
I alt	21.316

Så mange fik asyl

Syrien	6.005
Eritrea	2.898
Statsløse	919
DR Congo	260
Iran	171
Somalia	164
Afghanistan	147
Øvrige	285
I alt	10.849

Anerkendelsesprocent: 85

2016 (pr. 31. aug.)

Asylansøgere	4.969
--------------	-------

Så mange fik asyl

	5.925
--	-------

Anerkendelsesprocent: 81

RELIGION

Kristen baggrund: ca. 42%
Muslimsk baggrund: ca. 39%
Hindu eller buddhistisk baggrund: ca. 6%
Andet: ca. 13%

Kilde: Netavisen Sameksistens. Beregning med udgangspunkt i religionsfordeling i indvandrere, flygtninge og efterkommeres oprindelsesland med CIA's "World Factbook" som kilde.

Kilder: www.nyidanmark.dk, www.flygtning.dk og www.statistikbanken.dk

Tvær-
KULTURELT
CENTER

Udgivet med støtte fra
Den folkekirkelige Udviklingsfond

ISBN: 978-87-994128-5-3

Glem ikke gæstfriheden

Folkekirken's møde med asylansøgere

Glem ikke gæstfriheden er en guldgrube for enhver, der overvejer, hvad man kan gøre for at være folkekirke for og med asylansøgere og nydanskere. Her er levende og bevægende fortællinger om mennesker med meget forskellige historier. De mange eksempler på, hvordan man i lokale kirker møder og engagerer asylansøgere, er konkret og overskueligt beskrevet. Bogen er samtidig en øjenåbner for den dimension af kirkens væsen, der handler om gæstfrihed og at være kirke for og med dem, der søger fællesskab omkring tro i et ukendt land.

Dorte Kappelgaard, udviklingskonsulent i Kirkefondet

Gæstfrihed forstået som medvandring er en afgørende forudsætning for, at der kan opbygges fællesskaber og mødesteder, hvor relationer mellem asylansøgere og folkekirkemedlemmer kan etableres og udvikle sig. I de mange beskrivelser af aktiviteter for asylansøgere er der masser af inspiration og gode råd at hente for både de erfarne og dem, der først skal til at starte. Det er opmuntrende og hjertevarme beretninger, som mange vil kunne tage til sig uden stort besvær. For det behøver ikke at være så svært.

Niels Nymann Eriksen, sogne- og indvandrerpræst

”I kirken fik vi venner, der hjalp os, da vi havde allermest brug for det. Her blev vi set og hørt og bekræftet i, at vi fandtes.

*Merna Alhozy, tidligere asylansøger fra Irak
Kom til Danmark som 13-årig*

”Vi kan ikke vende ryggen til verdens flygtninge. Der er nogle ting, som troen må færdes med og sige noget om og bede over.

Peter Skov-Jakobsen, biskop i Københavns Stift